

ஹரிஸ்மய திவாகரம்.

கோகுதி 3.
VOL. 3.

பகுதி 6.
No. 6.
1926.
JUNE
&
JULY

அகத்தி
வருடா
அறிமுகம்

‘தனம் தருவனமயில்லாதான் றான் போய்க்கார்க்கல்லான்
மகன்வல்லமர் றலரிது’—தேவபிரபுவன்.

பொருளடக்கம்.

1. தமிழ்நாட்டின் வரலாறும் தன்மைபிரான் சரிதம்கள்:-
புதி. 2. - சேவ. மு. இராகவையங்கார்ஸ்வாமி
திருவல்லிக்கேணி. ... 161
2. மீனன் தீகாவை அரங்கி:- செ. இராமையங்கார்
சரணமக துமிநாகிரியர் கோபாலஸ்வாமித்திரன்
வைணவன். ... 168
3. புதிதாய் வலுவிக்காதது சரங்காசிகை:- உபய
சேகரத்த விக்ரான, சிங்கப்பொருமான் ஸ்வாமி
காரப்பங்காடு. ... 174
4. புதிதாய் வலுவிக்காதது, அறிபட்டிதும் தீகிகள்:- ... 179
5. சேவாஸை நிகழ்காயம்:- ... 183
6. புதிதாய் வலுவிக்காதது சரித்திரம்:- கா. ரா.
இராமர் வலுவிக்காதது உறையூர். ... 188

பண்டித. அ. அரங்காராம நுணன்-புத்திராதிபன்.

வருடா வருடா வருடா 2.1.1. [கனிப்பிரதி அனு 4.
வி. பி. சார்பு பிரகதிசெய்தல். அக்கரை தேவநுணுக்கு 2-1-0
மதுரை, தேவநுணுக்கு 2-1-0
ஹரிஸ்மய திவாகரம் பிரஸிட்டு, புதிப்பிக்கப்பெற்றது

அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின முன்னும் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்ட்டில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக ரூ. சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர் முன்னகே தெரிவித்துவிட வேண்டும். பத்திரிகைக்காகவே அப்பின் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்திப்பப்படவேண்டாம். பத்திரிகையின் பன்முகங்கட்பத்திராதிப்பண வெளியுர்களுக்குச் சென்றிருந்தாராதலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தடைபட்டதேயன்றிச் சிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாட்டல்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்கட்டுப் பத்திரிகை எதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கறித்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கதிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்போக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வரம் கிக்கொண்டு பின் வி. பி. ஸ்பப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தாமத்திற்காக உமைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித நஷ்டச்சுடையுண்டிபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்ட்டில் அனுப்பித் தங்கள் தன்பக்கேயும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப்பத்திரிகையை அதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விவசயம்மாதும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விவசயத்தை எங்கள் களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விவசயத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்ட்டரினும் சந்தா நம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்

மாணேஜர்.

ஹரிஸமய திவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தேர்துமாண்டேத் தெரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந.
Vol. 3.

அகஷயஸ்ர ஆனிமீ
June & July 1926.

பகுதி கூ.
No. 6.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும்
கண்ணபிரான் சரிதங்கள்.

ஸ்ரீ மகாபாரதம், ஸ்ரீமத் பாகவதம் முதலிய இதிகாச புராணங்களிலே, "துயரில் சுடரொளித் தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே, துயரின் மலையும் மனிசர் பிறவியிற் றோன்றிக் கண்காண வந்து, துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வநிலை யுலகிற்புகலுங்கு மம்மான்" என்றவாறு, கண்ணபிரான் அவதரித்தருளி உலகை உய்யக் கொண்ட சரித்திரங்கள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இச் சரிதங்கள் பலவற்றைத் தமிழ்நாட்டாரும் முற்காலமுதலே அறிந்து போற்றிவந்தவரென்பது பழைய நூல்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. ஆயினும், வடநூல்வழக்கினின்றும் வேறுபட்ட கதைப்போக்குடையனவும், அந் நூல்களால் அறிதற்கரியனவுமான அழகிய சரிதைகள் சில தமிழ்மக்களால் அநாதியாக வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. இவ்வாறு வழங்குதற்குத் தக்க பிரமாணங் காணுதல் இப்போது அரிதாம். எனினும், முன்னிகழ்ச்சியாகக் கூறப்பட்ட செய்திகளே அங்ஙனம் கன்னபரம்பரையாக இங்கு வழங்கலாயின என்று கொள்ளத்தகும். அத்தகைய சரிதங்களில் முக்கியமானவை- நப்பின்னைப்பிராட்டியார்திருமணம், குருந்தொசித்தது, குடக் கூத்து, சீமாலிகன்வரலாறு, ததிபாண்டனுந் தயிர்த்தாழியும் வீடு பெற்றது- என்பனவாகும். இவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கூறுவேன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேதராமா நுஜர்யநம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந.

அகஷயவசு ஆனிமீ

பகுதி கூ.

Vol. 3.

June & July 1926.

No. 6.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும்
கண்ணபிரான் சரிதங்கள்.

ஸ்ரீ மகாபாரதம், ஸ்ரீமத் பாகவதம் முதலிய இதிகாச புராணங்
களிலே, “துயரில் சுடரொளித் தன் லுடைச் சோதி நின்றவண்ணம்
நிற்கவே, துயரின் மலியும் மனிசர் பிறவியிற் றோன்றிக் கண்காண
வந்து, துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வநிலை யுலகிற்புகழ்ப்க்கு மம்
மான்” என்றவாறு, கண்ணபிரான் அவதரித்தருளி உலகை உய்யக்
கொண்ட சரித்திரங்கள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இச் சரிதங்
கள் பலவற்றைத் தமிழ்நாட்டாரும் முற்காலமுதலே அறிந்து
போற்றிவந்தவரென்பது பழைய நூல்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்
றது. ஆயினும், வடநூல்வழக்கினின்றும் வேறுபட்ட கதைப்
போக்குடையனவும், அந் நூல்களால் அறிதற்கரியனவுமான அழ
கிய சரிதைகள் சில தமிழ்மக்களால் அநாதியாக வழங்கப்பெற்று
வருகின்றன. இவ்வாறு வழங்குதற்குத் தக்க பிரமாணங் காணுதல்
இப்போது அரிதாம். எனினும், முன்னிகழ்ச்சியாகக் கூறப்பட்ட
செய்திகளே அங்ஙனம் கன்னபாரம்பரையாக இங்கு வழங்கலாயின
என்று கொள்ளத்தகும். அத்தகைய சரிதங்களில் முக்கியமானவை-
நப்பின்னைப்பிராட்டியார்திருமணம், குருந்தொசித்தது, குடக்
கூத்து, சீமாலிகன்வரலாறு, ததிபாண்டனுந் தயிர்த்தாழியும் வீடு
பெற்றது- என்பனவாகும். இவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கூறுவேன்.

1. நப்பின்னைப்பிராட்டியார் திருமணம்.

—o—o—o—

கண்ணபிரான்மணந்த பிராட்டிமார்களுள்ளே, தமிழ்நூல்களில் மிகுதியுஞ் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவோர், நப்பின்னை என்ற திருநாம முடைய தேவியாராவர். ஆழ்வார்கள்மட்டுமன்றிப் பிறசான்றோரெல்லாம் இப்பிராட்டியையே விசேடமாகக் கூறுவதை அடியில் வருந் தொடர்களிற் காணலாம்.

“வைய மளந்தான்றன் மார்பிற் றிருநோக்காப்
பெய்வளைக் கையாள்நம் பின்னைதானும்” (சிலப்பதிகாரம்)

“மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்ஞையும்
ஆடிய குரவையிஃ தாமென வேத்தியும்” (மணிமேகலை)

“நிலமகட்டுக் கேள்வனும் நீனிரை நப்பின்னை
யிலவலர்வா யின்னமிர்த மெய்தினு னன்றே” (சிந்தாமணி)

“ஏர்ப்பின்னை தோண்முன் மணந்தவன்” (திருக்கோவையார்)

“பின்னை நம்பும் புயத்தான்” (தேவாரம்)

வடநூல்களில், கண்ணந்தேவியருட் சிறந்தவளாகக் கூறப் பட்ட உருக்குமிணிப்பிராட்டியாரை நம்மாழ்வார்—

“அன்றங் கமர்வென் றுருப்பினிநங்கை
யணிநெடுத் தோள்புணர்ந்தான்” (திருவாய். 7, 10, 6)

என்றும், பெரியாழ்வார்—

“உருப்பினி நங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு
லிருப்புற்றங் கேக” (பெரியாழ். 3, 9, 3)

“வாரேற்று கொங்கை யுருப்பினியை
வலியப் பிடித்துக்கொண்டு, தேரேற்றி” (ஐடி 4, 1, 5)

“உருப்பினிநங்கை தன்னமீட்பான் தொடர்ந்தோடிச் சென்ற
உருப்பனை யோட்டிக்கொண்டிட் டிதைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை” (ஐடி 4, 3, 1)

என்றும் கூறியவிடங்கள் தவிர ஏனைய இடங்களில் எல்லாம் நப்பின்னையே இவர்களும் மற்ற ஆழ்வார்களும் கூறியிருத்தல் அறியத்

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் கண்ணபிரான் சரிதங்கள் 163

தக்கது. இப்பிராட்டியைப் பின்னை, பிஞ்ஞை, நீளை எனவும் வழங் குவர். நேமிநாதவிருத்தியுடையார், “பாலேதினையே” என்ற வெண்பாவுரையுள்—

“உப்பக்க னோக்கி உபகேசி தோண்மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப”-

என்று நல்கர்வேள்வியார் பாடிய * திருவள்ளுவமலைப்பாட்டை (21) எடுத்துக்காட்டி “இதனுள் உபகேசியார்-நப்பின்னைப்பிராட்டி யார்” என்று உரைகூறுதலால், உபகேசி என்பதும் இவர்க்குப் பழையபொருள் வழங்கிய பெயரென்பது அறியப்படுகின்றது. “நப் பின்னை என்பதிலுள்ள ந சிறப்புப்பொருளுணர்த்துவதோர் இடைச் சொல்: நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்கோன் என்றாற்போல; நம் பின்னை (என்பதன்) விகாரமுமாம்” என்பர் நச்சினுர்க்கினியர் (சீவக. நாமக. 74, உரை.)

* “இச் செய்யுளில் ‘உபகேசி தோண்மணந்தான்’ என்றது கண்ண பிரானை. உபகேசம் - மயிராற் பின்னியபின்; அதனாற் பெயர் சிறந்தாள் பின்னைப்பிராட்டி. உபகேசத்தையுடையானை உபகேசி என்பது தமிழ்நூல் முடிபு: குண்டலகேசி, கீலகேசி, பிங்கலகேசி என்றாற்போலக் கொள்க. இத னால், உபகேசியும் பின்னையும் ஒருபொருட்பன்மொழியாதல் காண்க. இதனை மொழியாக்க மரபில் ‘பாலே தினையே’ என்னும் வெண்பாவுரையுள் இவ் ‘உப்பக்க நோக்கி’ என்னும் செய்யுளை எடுத்தோதி ‘இதனுள் உபகேசியார் - நப்பின்னைப்பிராட்டியார்’ என நேமிநாதவிருத்திகாரர் கூறியவாற்றானும் நன் குணர்க.” எனவும், “இக் கருத்தறியாதார் உபகேசியை உமாதேவியார் என வும் உத்தரமதுரையை வடதிருவாலவாய் எனவும் உரைத்தார். அவர், ‘கேசி- திருமால், அஃது அக்கடவுள் சகச்சிரநாமத்திற் கண்டது; கேசிக்குப் பின்னை பிறந்தவன் உபகேசி என்றாயது உபேந்திரன் என்பதுபோல’ என்றார். கேசி திருமாத்குப் பெயரன்மையும், அஃது அக்கடவுள் ஆயிரநாமத்தின்மையும் வல்லார்வாய்த் தேறுக. ‘கேசவ: கேசிஹா ஹரி:’ என்புழிக் கேசிஹா என் பது கேசி என்னும் அசரனைக் கொன்றோன் என்னும் பொருட்டு. இதனை அஞ்ஞானைகளிற் கண்டுகொள்க. கேசி திருமாத்குப் பெயரன்மையானே அதுபற்றிவந்தனயாவும் உரையன்மை காண்க” என்று சேதுஸம்ஸ்தானம் மயூரவித்வான் ஸ்ரீ. உப. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமீ எழுதிய உரையம் இங்கு அறிபத்தக்கது. (செந்தமிழ், தொகுதி-1, பகுதி. 2.)

↓ இப்பிராட்டியை, ஆபர்குலமகள் எனவும், அவ்வாயர் பழைமை யாகக் கொண்டொழுகிய மணமுறைப்படி கன்யாசுற்கமாக நிறுத்தப் பெற்ற ஏழுவிடைகளையுந் தழுவிடர்த்து இந்நங்கையைக் கண்ண பிரான் மணம்புரிந்தனர் எனவும் பண்டைத்தமிழ்நூல்களெல்லாம் கூறுகின்றன. கூர்நுதிக்கோட்டினையுடைய இமிலேறுகளைப் பறையறைந்து வெளியில்விடுத்து அவற்றைத் தழுவிப்பிடிப்பானுக்கே மகட்கொடுப்பது- என்னும் மணவிதி ஆபர்கள் தொன்றுதொட்டு நடத்திவருவதென்பது, கவித்தொகை முல்லைப்பகுதியை நோக்கு வர்க்கு நன்குவிளங்கும். இம்முறைப்படி பெருமான் விடையேழும் அடர்த்தசெயலை,

“ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுண்ணப் போந்திமி லேற்றுவன்குன்
கோட்டிடை யாடினை கூத்தட லாயர்தங் கொம்பினுக்கே”(திருவிருத்.21)

“நிறைவினாற் குறைவில்லா நெடும்பனைத்தோண் மடப்பின்னை
பொறையினான் முலையனைவான் பொருவிடையே ழுடர்த்துகந்த”
(திருவாய். 4, 8, 4)

என்று அருளினர் நம்மாழ்வாரும். இவ்வேழு விடைகளும் பலநிற முடையனவாகச் சிலப்பதிகாரம் வருணிக்கின்றது. இந் நப்பின்னை யமுனையாற்றில் ஒருநாள் மாலையிலே தன்னை வஞ்சஞ்செய்த கண்ண பிரானையும் தன்னழகில் ஈடுபடச்செய்து மயக்கினாள் என்று சரித் திரங் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை—

“விழுமிழை நல்லார் வெருள்பினைபோல் நோக்கம்
கெழுமிய நாணை மறைக்கும்—*தொழுநையுள்
மாலையுள் மலை மயக்குறுத் தாள ிதால்
சால்பினைச் சால்பறுக்கு மாறு” (பழமொழி. 13)

“வஞ்சஞ் செய்தான் *தொழுநைப் புனலுள்
நெஞ்சங் கவர்ந்தாள் நிறையென் கோயாம்
நெஞ்சங் கவர்ந்தாள் நிறையும் வளையும்
வஞ்சஞ் செய்தான் வடிவேன் கோயாம்”(சிலப்.ஆய்ச்சியர்குரவை)

என்ற முன்னோர்கூற்றுக்களால் உணர்க. இங்ஙனம் கண்ணன் பின் னையை மணந்தபின் அவளுடன் அப்பெருமான் நிகழ்த்திய சரிதை

* தொழுநை - யமுனையாறு.

களைப் பழைய தமிழ்மக்கள் நாடகமாக நடித்துவந்தனர் என்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் அறியப்படுகின்றது. இந்நாடகங்களிற் சிறந்தது— ஆயர்பாடியிலே தாதெருமன்றம் என்றவிடத்து, யசோ தைப்பிராட்டியும் பிறருங் காணுமாறு, கண்ணனும், நம்பிமுத்த பிரானும் பின்னையை நடுவிற்கொண்டு ஆடிய அற்புதக் குரவையே யாகும்.

“ஆயர்பாடியில் எருமன்றத்து
மாயவனுடன் தம்முன் ஆடிய
வாலசரிதை நாடகங்களில்
வேனெடுங்கட் பிஞ்சுஞையொடாடிய
குரவையாடுதும் யாமென்றாள்
கறவைகன்றுதுயர் நீங்குகவெனவே”

“மாயவன்றன் முன்னினொடும் வரிவளைக்கைப் பின்னையொடும்
கோவலந்தஞ் சிறுபியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சோர
ஆய்வளைச்சர்க் கடிபெயர்த்திட டசோதையார் தொழுதேத்தத்
தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே.”

என்ற சிலப்பதிகாரத்து ஆய்ச்சியர்குரவைப்பகுதி இங்கு அறியத் தக்கது. குரவையாவது “செய்தோர் செய்த காமமும் விறலும் எய்த எழுவர்மங்கையர் கைகோத்துச் சுழன்றிடதல்” என்பர். பின் னைப்பிராட்டி ஆயர்குலமகள் என்பதே தமிழ்முன்னையோர் கொள்கை என்பது அடியில்வரும் பாடற்பகுதிகளாலும் விளங்கும்.

“குலம்நீனையல் நம்பி.....
நிலமகட்குக் கேள்வனும் நீணிரை நப்பின்னை
இலவலர்வா யின்னமிர்த மெய்தினா னன்றே” (சீவக. 482)

“ஆயனாடி ஆயமங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்”
(திருச்சந்த. விருத், 41)

இனி, வடநூல்களை ஆராயுமிடத்து, கண்ணன்மணந்த தேவி யர் பல்லாயிரவரென்பதும், அவருள் தலைசிறந்தார்—உருக்குமிணிப் பிராட்டி, சத்தியபாமை, ஜாம்பவதி, காளிந்தி, மித்திரவிந்தை, சத் தியை, பத்திரை, இலக்சுமணை என்ற அஷ்டமகிஷிகள் என்பதும், அவருள்ளும் கண்ணனால் மிகவும் உகந்தருளப்பெற்றவர் முதலிரு

வருமே என்பதும் பாகவதத்தால் அறியப்படும். விஷ்ணுபுராணத்தில் நாக்னஜிதி எனக் காணப்படும் பெயர் சத்தியையைக் குறிப்பதாம். அயோத்தியரசனான நக்னஜித் என்பான்மகளாதலால் நாக்னஜிதி எனப்பட்டாள். சத்தியவதி என்றும் இத்தேவி வழங்கப் பெறுவள். பேரெழில்வாய்ந்த தன்மகளைக் காதலித்து அரசர்பலருந் தன்னைத் துன்புறுத்திவந்தமையால் இந் நக்னஜித்தரசன், தன் நிரைகாவலனும், யசோதைப்பிராட்டிக்குத் தம்பியுமான சும்பாண்டன் என்பவனிடமுள்ள கொடிய விருஷபங்ளேழையும் தழுவிப் பிடிப்பவற்கே தன்மகளை மணம்புரிவிப்பதாக நிச்சயிக்க அவ் வெருதுகட்கு அஞ்சி அரசர்கள் மகட்பேசுதலைத் தவிர்ந்தொழிந்தாராக, அக்காலத்துக் கண்ணபிரான் அவ் வரசனிடஞ்சென்று அவனாற் கன்யாசுற்கமாக வைக்கப்பட்ட விடையேழ்னையுந் தழுவிப் பிடித்து சத்தியை என்ற அவன் கன்னியை மணம்புரிந்தார் என்பது பாகவதவரலாறு. இதனால், விடைதழுவிமணந்த கண்ணந்தேவி, கூத்திரியவமிசத்தவன் என்பதே புராணக்கருத்தாதல் விளங்கும். இப்பாகவதவரலாறு தமிழ்நூல்கள்கூறும் எழுவிடைதழுவிப் செய் தியோடு ஒற்றுமைபெறினும், ஆயர்குலத்தினளாகக் கூறப்பட்ட நப் பின்னை கூத்திரிய மரபினளாகக் காணப்படுவது வேறுபடுகின்றது. அன்றியும், இச் சத்தியவதியைத் திருமணம்புரிந்து அவளுடன் கண்ணன் துவாரகைக்குத் திரும்பும்போது, அரசர்பலர் திரண்டெதிர்த்தனராக, அப்போது உடனிருந்த அருச்சுனன் அவர்கள் மேற் சரமழைபொழிந்து புறங்கொடுத்தோடச் செய்தானென்ற வரலாற்றைப் பாகவதங் கூறும். இது, கண்ணன் கோகுலத்திருந்த காலத்தில் நப்பின்னையை மணந்ததாகக்கூறும் தமிழ்வரலாற்றுடன் மாறுபடுவதற்கும்.

௨. ஸ்ரீ வரதராஜையங்கார் அருளிச்செய்த பாகவதத்தில், நப்பின்னையும் நாக்னஜிதியும் கண்ணனது வெவ்வேறு தேவியராக 44, 85ம் அத்தியாயங்களில் முறையே கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முன்னதான நப்பின்னைப்படலத்துள்-யசோதைப்பிராட்டியின் தமையனாய் மிதுலையில் வாழ்ந்த சும்பகன் என்ற ஆயர்தலைவனது பசுத்தொழுவில், காலநேமியின் புத்திரர் எழுவர் விடையுருவங்

கொண்டு யாவரையும் அச்சுறுத்தினர் என்றும், மிதுலையரசனான வெருலாசுவன் என்பவனது சேனைகளால் அவை அடக்கப்பட்டவில்லை பென்றும், அவற்றைத் தழுவிடர்ப்பவற்குத் தன்மகள் பின்னையை மணம்புரிந்துகொடுப்பதாகக் சும்பகன் நியமனஞ்செய்தும் ஒருவரும் வந்திலரென்றும் அதனால், கோகுலத்தினின்று கண்ணன் அழைக்கப்பெற, அப்பிரான் அவ் வசராவில்டமான அவ் விருஷபங்ளேழ்னையுந் தழுவிடர்த்து அவன்மகளைத் திருமணம்புரிந்தனர் என்றும் சரித்திரங் கூறப்படுகின்றது. நாக்னஜித்தின் திருமணப் படலத்துள், மேற்குறித்த பாகவதவரலாற்றே பெரும்பாலும் உள்ளது. இங்ஙனம் விடைதழுவிமணந்த தேவியர் இருவராக அவ்வையங்கார்பாகவதங் கூறுவதற்கு ஆதாரமான நூல் இன்னதென்பது தெரியவில்லை. இவ்வாறு வடமொழிப்புராணவரலாறுகள் மாறுபடினும், நப்பின்னைப்பிராட்டியார் ஆயர்குலமகளை என்பதும், கண்ணன் விடைதழுவி அவரை மணந்தது, கோகுலத்தில் அப்பெருமான் வளர்ந்தருளிப்பகாலத்து நிகழ்ச்சி என்பதுமே அநாதியாகத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்த வரலாறு என்று தெரிகின்றது. “நீளாதுங்கஸ்தனகிரி” என்ற திருப்பாவைத் தனியனுக்கு வியாக்பானம் அருளிச்செய்யுமிடத்தே-ஸ்ரீபிள்ளைலோகம்ஜீயர், “இவளும் யசோதைப்பிராட்டி சகோதரரான சும்பர்குமாரத்தியாக அவதரித்தபடி” எனக்கூறியும், “மிதிலைதேசத்தே நந்தகோபன் மைத்துனனும், மிகுந்த ஆநிரையுடையோனும், யசோதைபார்க்குத் தம்பியுமான சும்பகனுக்கும் அவன் தேவி தர்மதை என்பாட்கும் ஸ்ரீதாமா என்ற புத்திரனும் நீளே என்ற கன்னிகையும் பிறந்தார்கள்” என னுங் கருத்துடைய பழைய சுலோகங்களை* உதகரித்தும் போந்த மையால், ஆயர்குலமகளை நீளே என்ற நப்பின்னை என்பது வலியுறுகின்றது.

இனி, கண்ணன் நப்பின்னைப்பிராட்டியுடனும் பலராமருடனுங் கூடி ஆயர்பாடியில் தாதெருமன்றத்தே பலருங்கானக் குரவைக் கூத்து ஆடியதாகப் பழைய தமிழ்நூல்கள் கூறும்வரலாறு, பாகவதம் விஷ்ணுபுராணம் முதலிய வடநூல்களிற் காண்டல் அரிது.

* இவை ஹீவம்சத்துள்ளன என்பர்.

ஆனால், அப் புராணங்களில் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகத் தாங்கியபின்னர், கண்ணன் கோபியர்களெல்லாருடனும் சேர்ந்து “ராஸக் கிரீடை” (அல்லது குரவைக்கூத்து) செய்தருளினார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. “குரவை யாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

நாக்னஜிதி என்ற சத்யவதியை விடைசமுவி மணந்த சரித்திரமொன்றுதவிர, வேறு பிரஸ்தாபமேனும், புகழ்ச்சியேனும் புராணங்களிற் காணப்படவில்லை, பழைய தமிழ்நூல்களோ, கண்ணனுடைய மற்றத் தேவியரைப்பற்றி ஒன்றுமேகூறாமல், நப்பின்னையோடு அப்பெருமான் புரிந்த லீலைகளையே கூறுகின்றன. வடநாட்டார் இராதாதேவியைக் கண்ணன் காதலியருட் சிறந்தவளாகக் கொண்டாடுதல்போல, தென்னாட்டவரார் பண்டைக்காலமுதலே பாராட்டப்படுந்தேவி இந் நப்பின்னைப்பிராட்டியேயாவர். இவற்றால், இப்பிராட்டியைப்பற்றி வடநாட்டார்க்குத் தெரிந்தவற்றிலும் அதிகமான வசனங்கள் தமிழகத்திற் பழங்காலமுதலே வழங்கலாயின என்பது நாம் நன்கறியக்கூடியன.

[தொடரும்.]

மு. இராகவையங்கார்.

மாறன்கோவை ஆராய்ச்சி.

[தொகுதி 3 பகுதி 5-ல் 153-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

3 பிறநூற்குத்தோடோத்த கருத்துக்களும், பிறநூற்பகுதிகளும்.

இனி, “முன்னோர்மொழி பொருளேயன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்” என்றபடி இந்நூலுடையார் திருக்குறள் முதலிய சங்க இலக்கியங்களிலும் பிற்காலப் பெருநூல்களிலும் பயின்ற சொல்லையும் பொருளையுந் தொடர்களையும் நயம்பட வமைத்திருப்பதும், தக்கசந்தர்ப்பங்களிற் சிலகுறள்களைச் சொல்லும்

பொருளுஞ் சிறிதும் மாறுபடாது அப்படியே எடுத்தாண்டிருப்பதுங் கற்றவர் கண்டு களிக்கத்தக்கன.

களவியலில் “பிரிவுழிமகிழ்ச்சி” என்னும் பகுதியில் “செல்லங்கிழத்தி செலவுகண் டெத்தொடு சொல்லல்” என்னுந் துணையின் கீழ்ப் பின்வருஞ்செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

“காணு மரபின தாருயி ரென்றுமுன் கட்டுரைத்தோர்
நாணர்சொல் லோலிங்ஙன் வந்துகண் டாலின்னு நம்முயிர் பொற்
பூணர் தனக்குன்றும் பின்பார்த்த கண்ணும்புன் மூரலுமாய்ச்
சேணர் திருப்புளி யார்குரு கூர்வெற்பிற் செல்கின்றதே” (34)

(இ-ள். இப்பொழுது நமதுயிர், பொன்மாலைகள் பொருந்திய தனமாகிய குன்றுகளும் பின்னேபார்த்த கண்களும் புன்முறுவலு முடையதாய் வானளாவிய திருப்புளி நீழலையுடைய ஆழ்வாரது திருக்குருகூர்மலையிற் செல்லாநின்றது; இங்ஙனமாகவும் உயிர் கட்டிப் புலனாகத் தன்மைத்து (அருவப்பொருள்) என்று கூறிய உயிர்நூற் புலவர்கள் (ஜீவதத்துவ சாஸ்திரிகள்) இங்கேவந்து இதனைக் காண்ப ராயின் தம் தவற்றுக்கு நாணமாட்டாரோ? நாணமுறுவர் என்ற வாறு)

இங்கே, தலைவன், தன்னோடு கலவியின்மகிழ்ந்து பின் பிரிந்து தனியேசெல்லுந் தலைவியினது பின்னழகி லீடுபட்டு அவளையன்றித் தன்னை யறியாதவனாய் அவளங்ஙனஞ் செல்லுதலையே தன்னுயிர் செல்வதாக வர்ணித்துக் கூறுகின்றான். இச்செய்யுள் பின்வரும் பழைய செய்யுளோடு முற்றிலும் ஒத்துணிகுதல் காண்க.

“காணு மரபிற் றயிரென மொழிவோர்
நாணிலர் மன்ற பொய்ம்மொழிந் தனரே
யாஅங் காண்டுமெம் மரும்பெற லுயிரே
சொல்லு மாடு மென்மெல வியலுங்
கணைக்கா னுணுகிய நுகப்பின்
மழைக்கண் மாதர் பணைப்பெருந் தோட்டே”

(தொல். பொருள். 101 உதா.)

இனி, மடலே பொருளென மதித்த தலைவனைநோக்கிப் “பாங்கி அருளியல்கிளத்தல்” என்னுந் துறையில்,

“விளிவாய்க் கரும்பின்னை செந்தலை யன்றில் வெள்ளாங்குருகு
களிவாய்ப்பத் தூங்குங் குருவியெல் லாழுட்டை கட்டழியத் .
தெளிவாய்ச்சொ னீநினைத் தான்மகிழ் மாறன் றிருக்குருக-
ரளிவாய்த்த தார்கண்ண தோமட லேற வரிதுனக்கே.”

(இ-ள். கத்துகின்ற வாயையுடைய கரிய காக்கைப்பிள்ளைகளும்
சி வ ந் த தலையையுடைய அன்றில்களும் வெள்ளாங் குருகுகளும்
மிக்க களிப்புடன் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற தூக்கணங்குருவிகளும்
இவற்றின் முட்டைகளுஞ் சிதைந்தழியும்படி நீர் மடலேற நினைப்பீ
ராயின் மகிழ்மலர்மாலையை யணிந்த ஆழ்வாரது திருக்குருகூரில்,
தண்ணளி பொருந்தியது யாவர்மாட்டோ? தெளிவாய்ச் சொல்லும்;
ஆதலால் உமக்கு மடலேறுத லியலாதுகாணும். எ-று.)

தன் கருத்தைக்கூறிப் பலவாறு குறையிரந்தும் பாங்கி அதனை
மறுத்தனளாக, அதுகேட்டு மடலேறுதலை தனக்குத் தியென்ற தலை
வற்குப் பாங்கி மடலூர்தற்குப் பனைமடலை அதில்வசிக்கின்ற பிரா
ணிகள் பலவும் அழியுமாறு கொள்ளவேண்டியிருத்தலின் அருட்
குணமுடைய நமக்கஃதிபலாதென்கிறாள். இச்செய்யுள் பின்வருஞ்
செய்யுளோடு பெரிதும் ஒத்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

“வெள்ளாங் குருகின் பின்னையும் பலவே
அவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
யவையினும் பலவே குவிமட லோங்கிரும்
பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூக்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினையே”

(தொல். பொருள். கள. 20-உதா)

இனி, (தலைமகளை இற்தெறித்தலைத்) “தோழி தலைமகற்கு
முன்னிலைப்புறமொழி மொழிந்தறிவுறுத்தல்” என்னுந் துறையில்,

“விண்ணை மறைக்குஞ் சிறையன்றில் காளன்பர் விண்ணுடனே
மண்ணை யளந்த வளைப்புகழ் மாறன் வருகுருகூர்ப்
பண்ணை வளைந்த கமுகனை யார்நட்புப் பற்றினுநீர்
பெண்ணை யுறுமுற வீர்மற வீரெங்கள் பெண்ணையுமே” (181)

(இ-ள். வானத்தை மறைக்குஞ் சிறகுகளையுடைய அன்றில்
களே! நமது அன்பர், விண்ணையும் மண்ணையும் ஒருங்கே யளந்தரு

ளிய திருமலைத் துதிக்கின்ற ஆழ்வாரது திருக்குருகூர் மலை வயற்
புறங்களைச் சூழ்ந்த கமுகுபோன்ற கடையாயாரது நட்பைக் கைக்
கொண்டாலும் நீங்கள் பெண்ணையுற்ற உறவினையுடையீர் ஆதலால்
எங்கள் பெண்ணையும் மறவாதீர். எ-று)

“பெண்ணையுறுமுறவீர்” என்றதிற் (1) பனைபோன்ற நட்பினை
யுடையீர் (2) பனையிலே நீங்காது வசக்குமுறவினையுடையீர் (3)
நமது பெடையைக் கணமும் பிரிபாதுடனுகையு முறவினையுடை
யீர்; ஆதலால் எங்கள் பெண்ணையும் மறவீர் என்ற சிலையையின்
நயம் கவனிக்கத்தக்கது. இச்செய்யுளில்,

“கடையாயார் நட்பிற் கமுகுபோயுரோனே
யிடையாயார் தெங்கி னனையர்—கடையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மை யுடையார்! தொடர்பு”

என்ற நாலடிச்செய்யுளின் கருத்தடைந்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

இனி, (நற்றாய் சுரம்போந்த தலைவியினது) “மென்மைத்தன்
மைக்கிரங்கல்” என்னுந் துறையில்,

“செம்பஞ்சு மென்குழம் பிற்பிழம் பேறினுஞ் செம்மலர்க்கால்
அம்பஞ்சு மெத்தை விடாதொருக் காலுமென் னங்கையடிக்
கொம்பஞ்சு மேனி சிவப்பாகு மாறன் குருகை வெற்பிற்
பம்பஞ்சி லோதி நடந்ததெவ் வாறழற் பாலையிலே” (391)

என்னுஞ் செய்யுள்,

“அரக்காம் ஞாழ்வா யம்மருங்குற் கன்னே
பாற்கர்ன மாற்றின கொல்லோ—அரக்கார்ந்த
பஞ்சிகொண் டேட்டினும் பைபெனப் பையெனவென்
றஞ்சிப்பின் வாங்கு மடி”

என்னும் நாலடிச் செய்யுளோடு சொல்லும் பொருளும் பெரும்
பாலு மொத்திருத்தல் காண்க.

“தோழி பூத்தருபுணர்ச்சியா லறத்தொடுநிற்றல்” என்னுந்
துறையில்,

“கல்லம்புல்லம், முற்று முருகுமழகுடையான்” (மாறன் 336)

என்னுந் தொடர்,

“கல்லும்புல்லும் கண்டிருக்கப்பெண்கனிதின்ருன்”

(கம்பர்)

என்பதனோடும்,

“செவிலி தலைவியின் நன்மனைவாழ்க்கைத்தன்மை நற்றாய்க் குரைத்தல்” என்னுந் துறையில்,

“பின்னே யுறங்கிய முன்னே விழித்தும் பெருந்தகைதன்

சொன்னேய மாகியும்”

(மாறன் 437)

என்பது,

“பின்னாங்கி முன்னெழுதம்பேதை” —

(திருவள்ளுவர்)

என்பதனோடும்,

“நற்றாய் அயலார்தம்மொடு புலம்பல்” என்னுந் துறையில்,

“பெற்ற வருக்கன்றிப் பின்னே யருமை பெறுதொழிந்த

மற்றவருக்குத் தெரியக் கொல்லோ”

(மாறன் 385)

என்பது,

“பெற்றநியா, வந்தி பரிவாய் மகவைப் பெறுந்துயரம்

நொந்தறிகு னானோ தவல்”

(நீதிவெண்பா)

என்பதனோடும் ஒத்திருத்தலும்,

“பாங்கியிறைவற்பழித்தல்” என்னுந் துறையில்,

“கல்லார்க்குத் தீய குணம்பொருந் தாதெந்த காளுநல்ல

கல்லார்க்கு நல்ல குணம்பொருந் தாதந் தாக்கவரு

ளில்லார்க்கு நம்புத்தி யென்னசொன்னாலு மென்னாகும்பொழிற்

செல்லார்க்குந் தென்தரு கூர்மாறன் மால்வரைச் சேயிழையே” (243)

எனச சிறந்த நீதி நூற்கருத்தை யமைத்திருத்தலும் காண்க.

இனி, “பாங்கியிறையோற்கண்டமைபகர்தல்” என்னுந் துறையில்,

“வேல்கண்டு நீல்கண்டு சேல்கண்டெய் கோல்கண்டு வேரியறு

கால்கண் டயன்கண்ட கண்மட வாயின்று கண்டனன்மூப்

பால்கண்ட கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கப் பார்த்துநின்றான்

மால்கண் டவனைகம் மாழ்வார் குருகை மலர்ப்பொழிற்கே” (147)

(இ-ள்.) அயன், வேலையும் கெண்டை மீனையும் எய்யுங்களை யையும் வண்டிகளையும் படைத்துக் கைபழகிய பின்னே படைத்த அழகுமிக்க கண்களையுடைய மடப்பமிக்க நங்காய்! நம்மாழ்வாரது திருக்குருகை மலர்ப்பொழிற்கண்ணே முப்பாலிலேகண்ட “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின்” என்னும் இலக்கணம். பொருந்து மாறு பார்த்து நின்றானோர் ஆசையமாய்த் தோன்றினுனை இன்று யான்கண்டேன். (எ-று.)

முப்பால்-திருக்குறள் (அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத் துப்பால் என்னும் மூன்று பெரும்பிரிவுகளை யடைத்தாதலின்,) இது மாறன்கோவை அச்சுப்புத்தகத்தில் “முப்பால்” என்று பிழையாகப் பதிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இதில், “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க, னென்ன பயனு மில்” என்னுங் குறளின்கருத்தைச் சுட்டிக் கூறினானாகத் தோழிகூற்றில்மைத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இனிப் “பாங்கி தலைவற்கோம்படை சாற்றல்” என்னுந் துறையில்,

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல் லதனையெண்ண

மின்றி மறப்பது நன்றென்ப ராலினை வார்குழைமேற்

றுன்று மறத்தொழில் கூர்விழி யாட்சொன்ன சூழ்ச்சிநன்மை

யொன்று மறக்கலெம் மாழ்வார் குருகை யுயர்வெற்பனே” (168)

என்னும் செய்யுளிலும்,

“இடைச்சுரத்தழுங்கல்” என்னுந் துறையில்,

“தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுற வும்பின்புதான்

நீராவும்பை தருமென்ப தேரந்திலை செய்யமகிழ்த்

தரான் குருகையை நீங்குமென் நேகன ராவென்னெஞ்சம்

வாரார் தடைவழிக் கேகொண்ட தோவவண் மையலையே” (505)

என்னுஞ் செய்யுளிலும் முறையே “நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று” என்னுங் குறளும், “தேரான் தெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவுந், தீரர் விடும்பை தரும்” என்னுங் குறளும் சொல்லும் பொருளு முதலியவை சிறிதும் மாறுபடா

தமைக்கப் பெற்றிருத்தல் காண்க. இனி, “வெறிவிலக்குவித்தல்”
என்னுந் துறையில்,

“கைம்மாவைக் கோட்டின்கண் முன்னாட் குறைத்தெமைக் காத்தவெற்பர்
தம்மா தரஞ்செய்த நோயையெண் ணாமலெந் தாயரெல்லாம்
இம்மான் மறியது கண்டத்தைத் தாம்வெட்ட வெண்ணுகின்றார்
செம்மா தவன்குரு கூர்மட வாயது தீர்த்தருள்” (255)

என்ற செய்யுளிற் கோட்டிள்ள தொடர்களோடு “முதலையை
புறின்” என்னும் நன்னூற் சூத்திரக்கருத்தை ஒத்துநோக்கிக்
கொள்க.

(தொடரும்.)

எதிர்க்கோட்டை

ரெ. இராமையங்கார்,

தலைமைத் தமிழாசிரியன், கோபாலசுமுத்திரம் ஹைஸ்கூல்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

[இது, காரப்பங்காடு ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தவித்வான்
சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி எழுதுவது.]

[தொகுதி 3 பகுதி 5, 146-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

தத்வடிகையிலும் “ஹிதவஸாஸ்யிவ்ராதஃ தாநிதஸு
ததீயாநிவ ஷஷ்டாஸாஸ்யஸாஸ்யாநெஷுஃ சுநு
யாவ்ராதஸஸு வெய்யுத்யாஸ நஹுசுஸுதவஸு வஸ
ஹதாநாநெவ புவதிபுவா வஸாவாவிவா வஸாகெத
வாலிவஸு வஸாவாஸு நஸாவபுதிஃ ததீயநா
ஸா வஸாஸாஸாஃ க்ஷீயநெ நாவஸா ஸுஹவிஸு சு
நெலவதி வஸாஸாஸாஃ வக்ஷீவ” “பூதஸம்பந்தி வ்ராதஃ
தாநிதத் ததீயாநிச ஷஷ்ட்யா: ஸம்பந்த ஸாமாந்யோக்தே: அந்யதா

வ்ராத சப்தவையர்த்யாத் நஹ்யத்ர ஸத்ரவத் ஸம்ஹதாநாமேவ ப்ர
வர்த்திர்வா பலாவாப்திர்வா ஸாகேதவாஸிவத் பலலாபஸ்து நஸார்
வத்ரிக: ததத்ர நாஸ்யா வரபுருஷா: க்ஷீபந்தே நாஸ்யா ப்ருஹ்மவித்
குலேபவதி பசர்மநுஷ்ய: பக்ஷீச இத்யாதி” என்று தேசிகன் அரு
ளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அர்த்தம் ‘பூதவ்ராத’ என்கிற விடத்
தில் ‘ஹிதஸத்தாயாம்’ என்கிற தாதுபாடத்தின்படி பகவதஜ்ஞா
னத்தாலே ஸத்தா லாபமுடையவர்களுடைய ஸம்பந்தமுள்ள ஸமு
ஹம். அதாவது ஸத்தைபெற்றவர்களும், அவர்களுடைய ஸம்பந்த
முள்ளவர்களும் அர்த்தமாய்; ‘பூதநாம் வ்ராத’ என்கிற விடத்
தில் ஷஷ்ட ஸம்பந்த ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகையாலே. இப்படி
அர்த்தம் கொள்ளாதவரையில் வ்ராதசப்தம் வ்ரத்தமாம். எப்படி
அநேக யஜமானகர்த்ருக யாகத்தில் எல்லாருக்கும் பிரவ்ருத்தியும்
எல்லாருக்கும் பலப்ராப்தியுமுண்டோ அப்படி இவ்விடத்தில் இல்லா
மையால் அயோத்யாவாஸிகளுக்குப்போல் எல்லாருக்கும் பல
வாபம் ஸார்வத்ரிகமன்று, இதற்கு ப்ரமாணம்- “பசர்மநுஷ்ய:
பக்ஷீச” என்பதாம்.

இப்படியே சரணாதிகத்ய சுருதப்ரகாசிகையில், “சுஷு
தயெவ வஸவா வஸவஸுதெ” “அஸ்துதயைவ ஸர்வம்
ஸம்பச்யதே” என்கிற விடத்தில் ‘ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் நிஸ்
தாசன மபிபவேதிதிவாவ:’ என்றிருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஹிதாஸ்யத்தில் ஓளடார்ய ஸஷார்த்தவிவரத்தில், “ஸா
ஸுதவஸு வஸவஸுதிகு சுதாநம் ததா ததநுஸ்யி
ஷு வஸாஸாஸா வக்ஷீஷுவி சுவிஸுநாஸுத்ரு ஸுத்ய
தெஹி நாவஸா வஸாஸாஸாஃ க்ஷீயநெ நாவஸா
ஸுஹவிஸு சுநெலவதி” “ஸம்சுருதஸ்யஸவிபூதிகம் ஆத்
மாநம் தத்வாததநபந்திஷு பசுமாநுஷபக்ஷிஷ்வி அவிச்ராந்தத்வம்
சுருயதேஹி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீபந்தே நாஸ்யாப்ருஹ்மவித்தகுலே
பவதி” என்றிப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்:—
தன்னை ஆசிரயித்தவனுக்கு விபூதியுத்தன தன்னைக்கொடுத்து தத்
ஸம்பந்திகளான பசுபக்ஷிகளிடத்திலும் அப்படியே குறைவில்லாம

விருக்கை என்பதாம். இந்த ப்ரமாணங்களுக்கு முன்னமே அர்த்தம் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், “ஒரு மலையில் நின்று மற்றொரு மலையில்தாவும் ஸிஹ்மசரீரத்தைப்பற்றின ஜந்துக்கள் போலே பாவ்ய காரருடைய ஸம்பந்தத்தாலே நாம் உத்தீர்ணராவதோமென்று முதலியாண்டான்பாகரம் என்றருளிச்செய்தார். அதாவது ஸிஹ்மசரீரத்தைப்பற்றின ஜந்துக்களுக்கு ஸிஹ்மசரீரத்தைப்பற்று தலைத்தவிர வேறுப்ரவர்த்தியில்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் அந்தப் பற்றுதலாலேயே வேறொருடையின் ப்ராப்தி வருவதுபோல் பகவத் ப்ராப்திக்கும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தவிர வேறுப்ரவ்ருத்தி வேண்டியதில்லைபென்று ஏற்படுகிறது. அப்படியே, “துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல்வழியில் துணிவார் கட்டே” என்றும் அருளிச்செய்தார். அதாவது:- ப்ரதமபர்வ நிஷ்டையாகிற துன்பம் இல்லாமலே ஆழ்வரைத்தவிர வேறு பஜனிய தேவதையில்லை யென்றிருக்கிற மதுரகவிநிஷ்டையே நல்வழியில் விசுவாஸமுடையவர்களுக்கு உபாயம் என்றும், *உதிசு லகத ஹகெஷுஷீ திரஹ்யபிகா உவசு லிசிவபுவதிவாமெதி ஸம்ஸ யொஹுத ஸெவிநாஃ கஸாஸயொத்ரு தசுலத வஸிவயபூ ராதாதுதாஃ” *மம மத் பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்பதிகாபவேத் ஸித்திர்பவதி வானேதி ஸம்ஸடோச்யுத ஸேவிநாம் அஸம்ஸயோத்ரதத் பக்தபரீசர்யா ரதாத்மநாம்” என்கிறபடியே சரமபர்வநிஷ்டாருபையான ஆசார்ய நிஷ்டையே உத்திருஷ்டையென்றும், ஆசார்ய நிஷ்டை நிபுணகிருத்யமென்றும், முன் ௨ நிஷ்டைகளுக்குள்ளும் ஆசார்யநிஷ்டையே தனக்கு அபிமானமென்றும் அருளிச்செய்தார்.

உமேலேகண்ட சலோகங்களுக்கு அர்த்தம், எனக்கு என் விஷயத்தில் பக்தியுள்ளவர்களிற் காட்டிலும் அவர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களிடத்தில் ப்ரீதி மிகுத்திருக்கும் கேவலம் பகவத்விஷயத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்குபகவத் ப்ராப்தியாகிற வித்தியுண்டாகுமோ இல்லையோ வென்று ஸந்தேஹமுண்டு. பகவத்பக்தர்களுடைய பரிசர்யாஸத்தமகஸ்கர்களுக்கு வித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை யென்பதாம்.

ப்ருஹ்மவித்யா நிஷ்டர்களுக்கு ப்ருஹ்மவிதபசாரம்நேரும் பக்ஷத்தில் அந்த வித்யை கார்யகரமாகிறதில்லை. சரமபர்வ நிஷ்டர்களுக்கு ப்ருஹ்மவிதபசாரம்நேர ப்ரஸக்தியில்லாமையால் ஸம்சயமில்லை என்னத்தட்டில்லை. அன்றியும் ஸர்வேசுவரனை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே பலஸித்தியில் கண்ணழிவுண்டாகலாம்; சரமபர்வ நிஷ்டர்களுக்கு அந்த பயமில்லாமையால் ஸம்சயமில்லை யென்றும் சொல்லலாம்.

அப்படியே “ஈஹ்யோ நய மூஹண வஸமொ யாதிரமொ ஸதஉக்ஷ வம்மஃ நௌகாகுஹர நஹிதொ நீயதெ நாவிகெந ஹஜெ ஹொமா நவிஜிதந்யவ ஸௌவகஸ்யாஹுகாதி” “அந்தோ நந்தக்ருஹண வசகோ யாதிரங்கே சதத்வத் பங்துர் லௌகா குஹரநிஹிதேர் நீயதே நாவிகெந புங்க்தே போகாநவிதித்ருப ஸ்ஸௌவகஸ்யார்ப்பகாதி” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இதன் அர்த்தம்:- கண்டெரியாதவர்கள் கண்டெரிந்தவனுடைய ஆதரவாலே செல்வதுபோலேயும், காவில்லாத முடவன் ஓடம்விடுமவனால் ஓடத்தில் வைக்கப்பட்டுச் செல்வதுபோலேயும், ராஜஸேவகனுடைய குழந்தைகள் ராஜாவை அறிபாமலிருக்கச் செய்தேயும் ராஜஸேவை செய்யும் பிதாவினுடைய ஸம்பந்தத்தாலே, ராஜஸேவையால் பிதாவுக்குக்கிடக்கிற பலபோகங்களை அநுபவிப்பது போலேயும் ஹே ரங்கேச! உம்முடைய ப்ராப்தியில் தயாருவான ஆசார்யன் ஸமர்த்தனாகிருன் என்பதாம்.

இன்னும், திருவிருத்தத்தின் முதற்பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் “யாமுமுமை” பென்கிற பஹுவசனத்தாலே ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் விவக்ஷிதர்களென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி, தேசிகன் ஜ்ஞானானுஷ்டான பூர்த்தியுடையவராய் ஸ்வதந்த்ரமாகப் ப்ரபத்திகைய அநுஷ்டிக்க சக்தியிருக்கச்செய்தேயும் பலவிடங்களிலும் ஆசார்யநிஷ்டையை ஆதரித்துப் போந்தாரென்பது வ்யக்தம்.

ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந வ்யாக்யானமான ரத்நபேடிசையில் ஆசார்ய ஸமாச்சரயணம் உபாய நிஷ்பத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்து உபாயந்தாரங்களுக்கு அங்கமாவதுபோல் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் பகவத்

ப்ராப்தி ஸாதநமாகலாம். அதாவது ஆசார்யன்பண்ணும் ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பணத்தில் தான் ஆத்மீயனாயிருந்து அந்வயிப்பதால் ஆசார்யனுடைய ப்ரபதநமே தனக்கு ஸாதநமாகத் தட்டில்லை. அந்யனுடைய ஜ்ஞானத்தாலே அந்யனுக்கு முக்தியுண்டாகக் கூடுமோவென்னில், ப்ரமாணபலத்தாலே ப்ரபதநஸ்தலத்தில் அந்த நியமமில்லை; யென்று திருப்புட்குழி ஸ்வாமி வ்யாக்யானித் திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

நிஷேபரகையில், “தடுவ விதிவாதிப்யுத்யுதேசி நாந்யு: வநூ சுயநாயவிஷ்டே” “தமேவம் விதிவாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” என்றிருப்பதால் ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கே முக்தியேற்படுமொகையால் ஆசார்யனுடைய ப்ரபத்தியால் பலஸித்திகூடாதென்று சங்கித்துத் தமேவநாந்ய: பந்தா என்கிற இடத்தில் தடிதிரித்தபந்தா இல்லையென்று ஸேஷப்ரதியோகியாக தப்பதார்த்தமான ஸர்வேசுவர னாகிருன்; விதித்வா என்கிறவிடத்தில், த்வாப்ரத்யயார்த்தமான உத்தாகாலீனத்வாந்விதமான வேதநம் பேதப்ரதியோகியாகமாட்டாது; ஆதலால் ஜ்ஞானமுக்திகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணம் அநாவசியமென்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதை அநுஸரித்து ஸாரப்ரகாசிகையில் நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஆசார்ய ஸம்பந்தம் அவனுடைய ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமும் ஸம்பந்தி ஸம்பந்த ரூபமான பரம்பரா ஸம்பந்தமுமாம். ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமாவது ஆசார்யனிடத்தில் பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக விசேஷார்த்தக்ரஹணம்பண்ணி அவனுடைய அபிமாநாந்தர்பூதனாகுமை. பரம்பராஸம்பந்தமாவது தத்கடித குருபரம்பராகடகாசார்ய ஸமாச்சரணம். இது தத்காலீனர்களிடத்திலும், ப:சரத்காலீனர்களிடத்திலும் காணலாம். இவ்விரண்டு ஸம்பந்தங்களும் தத்காலீனமாத்ரவிச்சாரந்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாகும்.

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாயணத்தால் அறியப்படும் நீதிகள்.

—o—o—o—

இதிஹாஸ சிரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணம் உலகத்திற் பலராலும் பலபடியாகப் பாராட்டப்படுதல் யாவரும் நன்கறிந்ததே. இது காவியங்களிலெல்லாம் முகன்மைவாய்ந்ததாய் ஆதிகாவியமென்று சொல்லப்படுகிறது; நாடக இலக்கணங்கள் யாவும் நன்கு பொருந்தப் பெற்றுள்ளது. ஆகையால் ரசிகர்கள், காவியமியற்றப் புகுவார்க்கு இஃது ஒரு கல்பலதை போன்றது எனப் புகழ்ந்து கூறுகின்றனர். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் இதனைச் சிறந்த சாஸ்திரமாகப் போற்றிக் கொள்வர். வைதிகர்கள் வேதத்தோடொத்த உயர்வுடையதென்று உரைப்பர். ப்ரம்ம நிஷ்டர்கள் உபநிடதங்களிற்றேனும் குற்றமற்ற வித்தையெனக் கூறுவர். யோகிகள் யோகசாஸ்திரம் என்பர். ப்ரபத்தி நிஷ்டரான பெரியோர் சரணாகதிசாஸ்திரம் என்று அழைப்பிடுவர். நீதிமான்கள் இதனை ஓர் ஒப்புயர்வற்ற நீதிநூல் எனவே நிகழ்த்தாநிற்பர். சரிதவாராய்ச்சியாளர்கள் இதனை ஒரு சரித்திரப் புத்தமாகக் கருதுவர். அன்னிய நாட்டவர், அழகிய அமைப்புடன்கூடிய ஓர் அரிப பெரிய கதைப் புத்தகம் இது என்பர். ஆகலின் எவர் எவ்விதம் நினைப்பினும் அவர்க்கு அவ்விதம் நின்று ஆனந்தமளிக்கும் ஓர் அற்புதக் கற்பகதருவே இவ்விராமாயணம் என்றியம்புதல் இங்கு மிகுதியும் ஏற்புடையதாகும். அது நிற்க,

ஒருமுறை இந்நூலினை முழுவதும் வாசிப்பவர்களுக்கு அந்தணர் அரசர் முதலியோரது ஒழுக்கமும், துர்ஜன ஸஜ்ஜனர்களின் இயல்பும், பாவம் எப்பொழுதும் தீய பயனையே அளிக்குமென்பதும், ஸ்திரீகளின் தர்மமும், மற்றும் பற்பல நீதிகளும் மனத்தின் கண்மிக உறுதியாய் நிலை பெற்றிருக்குமாறு கூறப்பட்டன வென்பது உள்ளங்கைக் கனிபோற் றெள்ளிதின் விளங்கும். முதன்முதலாக அயோத்யா நகர வர்ணனையிலிருந்து- நகரங்களின் அமைப்பும், அரசர் அவற்றைப் பரிபாலிக்கும் முறைமையும், தேசத்திற்

செவ்வம் செழித்தோங்குவதற்கு விபாபாரமே முக்கியகாரண மென்பதும், நாஸ்திகன் பொய்யன் முதலியோரை அரசர் ஆளவேண்டிய வழியும், சிற்பிகள் முதலிய கைத்தொழிலாளர்களால் நகரத்திற்குச் சிறப்புண்டாகுமென்பதும், படைத்தொழிலை ஆதரித்தல் பார்த்திபருக்குக் கடமை என்பதும் பிறவும் நன்கு வெளியாகின்றன.

பிறகு தசரதருடைய மந்திராலோசனையைக் கூறும் பகுதியில் கலைக்கோட்டு முனிவர் கதையினால்- கல்வியின் சிறப்பும், ஞானத்தின் மேன்மையும், தைரியம் சாஹஸம் இவை பெண்களுக்குரியன வென்பதும், மங்கையரின் மாயவலையில் மஹாமுனிவரும் அகப்படுவரென்பதும், அரசர்கள் அமைச்சருடன்கூடி ஆலோசனை புரியும் முறைமை இன்ன தென்பதும் இனிது புலப்படும். அசுவமேதப் பிரகரணத்தால், எத்தகைய தொழிலையும் இயற்றுவதற்குச் சூரர்கள் முற்படுவரென்பது விளங்கும். ஸ்ரீ மந்நாராயணனைக் கண்ட பிரகரணத்தால், இறைவன் திருவருளால் எத்தகைய துன்பமும் எளிதினில் நீங்குமென்பது தெளிவாகின்றது.

விசுவாமித்திராது வருகையை யுரைக்கும் பகுதியால்- பிள்ளைகளிடம் பெற்றோர் நீங்காத பேரன்புடைய ரென்பதும், பெரியவர் சொல்லில் நம்பிக்கைகொள்ளவேண்டு மென்பதும், காரணமின்றியும் பெரியோர் கருணைபுரிவ ரென்பதும், அறிஞர்கள் தமக்கும் ஓர் ஆசாரியன் வேண்டுமென்பதும், அறியப்படுவனவாம். தாடகை வதத்தால், உலகுக்குத் திங்குபுரிவோரிடத்து ஒருவகையினும் கருணைசெலுத்தலாகாதென்பது தெளிவாம். விசுவாமித்திரர் சொல்லிய கதைகளாற் பற்பல நீதிகள் விளங்கும். வில் முறித்த விருத்தாந்தத்தால்- உத்தமநாயகனிடத்தமைந்த நற்பெரும் வீரியம் இத்தன்மையதென்பதும், உசிதமான விவாகசம்பந்தம் இவ்வாறிருக்கு மென்பதும் உணரலாகும். பாசுராம கர்வபங்கத்தால், தம் வருணத்திற்குரிய தொழிலை விடுத்துப் போர்முகத்தில் நிற்கும் வீரர்களிடத்து வருணாசிரமதர்மத்தைப் பாராட்ட வேண்டுவதில்லை யென்பது அறியத்தகும். விசுவாமித்திரர் விடைபெற்றுச் செல்லும் பகுதியால், பெரியோர்கள் பரோபகாரம் செய்வது உசிதமென்ப

தும், சீதையின் சரித்திரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பகுதியால் சிற்சில ஸ்திரீ தர்மங்களும் நன்குவிளங்குகின்றன.

இனி, அயோத்யா காண்டத்தின் தொடக்கத்தில், தசரதருடைய மந்திராலோசனையைக் கூறும் பகுதியால், சபையினிலக் கணமும் அவைகளை நடத்தும் முறைகளும் அறியக்கிடக்கின்றன. கைகேசியின் கதையால்- சபத்தினிகளிடமும் அவர்கள் குழந்தைகளிடமும் பெண்களுக்கு இயல்பாகவுள்ள குரூரத்தன்மையும், சத்ய சந்தனுக்கும் ஒருசமயம் தனது வாய்மையைத் தளராமற் காப்பதிறுன்பமுண்டாகுமென்பதும், பிதூர்வாக்ய பரிபாலனமே பிள்ளைகளுக்குக் கடமையாகுமென்பதும் பிறவும் தெளிவாய் விளங்குகின்றன.

இனையபெருமாள் வனவாச சங்கற்பத்தால் உடன்பிறந்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும் முறைமையும், சீதாராமசம்வாதத்தால் அநேக ஸ்திரீ தர்மங்களும், லக்ஷ்மணசமித்ரா சம்வாதத்தால் ஞானவதிகளாகிய தாயாரின் தன்மையும் ஒழுக்கமும் உணரப்படும். இராமன் கானகத்திற் கேகியதைக் கூறும் பகுதியால் பிரஜைகளுக்கு இராஜவம்சத்திலுள்ள பக்தியும், குகனைக்கண்ட பிரகரணத்தால் சினேகத்தின் தன்மையும், பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றும் வன்மையும், சித்திரகூடமடைந்த வரலாற்றால் பெரியோர் வார்த்தையைப்பேணி ஒழுகும் நன்மையும், பரதன் சரித்திரத்தால் இராஜதர்மம், சகோதரவாஞ்சை முதலியனவும், ஜாபாலிமுனிவர் சரித்திரத்தால் உபாயங்களின் உண்மையும், பரதனைத் திருப்பி அனுப்பிய சரித்திரத்தால் ஸ்திரீ புத்தியின் ஸ்வபாவமும், கானகத்திற் பிரவேசித்த கதையினால் நாயகனுடைய தைரியமும் மற்றும் பல நீதிகளும் நன்கு விளங்குவனவாம்.

ஆரணிய காண்டத்தில், பல மஹரிஷிகளையும் கண்டதர்க்க் கூறும் பகுதியால் தேசாந்தர சஞ்சாரத்தின் பலமும், காணவதைத்த விருத்தாந்தத்தால் யுத்தமரியாதையும், சீதையை அபகரித்த வரலாற்றால் காலவிபரீதத்தினாலுண்டாகும் துர் எண்ணங்களும், ஸ்திரீகளுக்கு ஒவ்வொரு சமயத்திலும் புத்தி மாறுபடு

தலும், மாயாவதிகள் செய்யும் தந்திரங்களும், ஜடாயுவின் சரித்தர்தால் பறவைகளிடத்துமுள்ள அநேக தர்மங்களும், இராமன் துன்புறுவதைக் கூறும் பகுதியால் காதலரைப் பிரிவதால் வரும் துயரமும், தென்னாட்டின் காட்டிற் புகுந்த கதையினால் ஆபத்துக் காலத்தில் விடாமுயற்சியின் ஆவசியகதையும் தென்னிதிற் றெரியக்கிடக்கின்றன.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், சுவரியைக்கண்ட கதையால் பெரியோர் சேர்க்கையிற் பெண்களுக்குண்டாம் பேரறிவின் தன்மையும், அனுமனைக்கண்ட கதையினால் மேதாவியான மந்திரிசெய்யும் வேலையும், சுக்கிரீவனை சினைகித்த வரலாற்றால் பெரும் பயனளிப்பதாய் சினைகத்தின் சிறப்பும், வாலிவிதிப்படலத்தால் மித்திர காரியத்தைச் செய்யும்வழியும், இளையபெருமானைத் தூதனுப்பிய கதையால் காதல் கொண்டவர் காரியத்தை மறந்துவிடும் இயல்பும், அனுமன் சமுத்திரத்தைக்கடக்க ஆலோசித்த படலத்தால் தற்புகழ்ச்சி யில்லாதவனை வீரனென்பதும் மற்றும்பல நீதிகளும் வெளிப்படுகின்றன.

சுந்தரகாண்டத்தில்- தூதர்களின் தொழில், மந்திரிகளின் வேலை, காழுகனது கரைகடந்த செயல்கள், கற்பின் பெருமை, நல்லொழுக்கமுடையோரது நடக்கைகள், கொடுங்கோன்மன்னரின் தீமை, பெரியோரிடம் குற்றஞ் செய்தவர்கள் பொறைவேண்டும் முறை, பெரியோர் தமக்கு ஆபத்து நேர்ந்தவிடத்தும் அசைவில்லாத மனநிலையுடையராதல் முதலிய பற்பலநீதிகளும் அறிந்து கொள்ளற்பாலன.

யுத்தகாண்டத்தில், விபீஷண சரணாகதிபால், இராஜதர்மங்களின் இரகசியமும், சுருணையின் பெருமையும், அடுத்தவர்களிடம் அன்பும் தெளிவாய் விளங்குகின்றன. சேதுபந்த சரித்திரத்தால், கீழ்மக்களுக்கு தண்டமே குணம்கொடுக்குமென்பது தெரிகின்றது. யுத்த வர்ணனங்களாற் பலவித யுத்தவழிகள் புலப்படுகின்றன. சீதாதேவியைப் பரிசுடித்த கதையினால், லோகாபவாதத்தில் பெரியோர்களுக்குள்ள பயம் வெளியாகிறது. தசரதரைக்கண்டு உப

சரித்தகதையால் பிதாவினிடத்துப் புத்திரன் கடமை விளங்குகிறது. பரதனைக்கண்ணுற்ற கதையால் சகோதரவாஞ்சையின் பெருமை அறியப்படுகிறது. பட்டாபிஷேகத்தால் சத்தியத்தைக் கைப்பற்றினவன் சகல ஆபத்தும் நீங்கி நித்தியசுகம் பெறுவானென்பது ஐயமின்றித் தெளிபக்கிடக்கிறது.

இங்ஙனமே உத்தரகாண்டத்திலும் எத்துணையோபல உயர்ந்த நீதிகள் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை எல்லாம் இங்குவிரிப்பிற் பெருகுமாய்கையால் அறிஞர்கள் தாமே அறிந்துகொள்ளற்பாண இதுவரை சொல்லியவற்றால் ஸ்ரீராமாயணம் ஆதியோடந்தமாக ஓர் ஒப்புபர்வற்ற நீதிசாஸ்திரமாய் விளங்குகின்றதென்ற விஷயம் ஒருவகையாக விரித்துரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ:

தேவாலய கைங்கர்யம்.

ஸ்ரீய: பதியாகிய ஸர்வேச்வரனை மனமொழிமெய்களால் வழிபட நினைக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கு உபாஸனை என்னும் பெரிய வழியில் அந்த எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாநிகரஹம் என்னும் ஒரு விருகூடம் உண்டு. அது, தன்னை அடைபவர்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கையாகிய பெருவைப்பத்தைப்போக்கி உள்ளமும் உடலும் குளிர்மறு தண்ணிமூல்புரிவதோடு, அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு நல்ல பலன்களை அளிப்பதும் ஆகும். ஆகையால் அத்தகைய நல்ல மரத்தை ஆலயமென்னும் பரத்தியில்வைத்து, அன்பாகிய நீரைவார்த்து, அடிக்கடி அதற்கு நேரும் இடையூறுகளை அகற்றிப் பெரிதும் பேணிப் பாதுகாத்து வருதல் நம்மவருக்கு முக்கிய கடமை என்பது சொல்லவேண்டுமோ? அங்ஙனம் செய்வதால் தர்மார்த்த காமமோகூடமென்னும் நால்வகைக் கனிகளையும் நாம் கைப்பெற்று உய்யலாம்.

இத்தகைய நற்கருமத்தில் ஈடுபட்டவராய் இருந்தமையினாலேயே நமது முன்னோர்களனைவரும் எல்லா நன்மையும் ஒருங்கெய்திவாழ்ந்தனர். அவ்வாழ்க்கையின் அறிகுறியாகவே நம்நாட்டின் பற்பல இடங்களிலும் எத்துணையோ பல ஆலயங்கள்தோன்றுவனவாயின. ஆனால் இக்கொடிய கலிகாலம் முதிர்முதிர் நம்மவர்க்கு ஆஸ்திகபுத்தி சிறிதுசிறிதாக மட்டுப்பட்டு வருகின்றது. பழைய ஆலயங்களின் பரிபாலன முறைகள் நாளடைவில் மிகத் தளர்வுற்று வருதலையும் நாம் நன்றாக அறிகின்றோம். இக்காலத்தில் இருந்தவிடம்தெரியாமலே சின்னபின்னமாய்த் தரைமட்டத்தில் அழிந்தொழிந்த திருக்கோயில்கள் எத்துணையோபல. அங்ஙனம் அழிந்தனபோக எஞ்சிய சிலவற்றிலேனும் சிரத்தையுடன் வழிபாடு புரிவோர்கள் இக்காலத்தில் மிகவும் அரியராகின்றனர்.

‘அறிவீனர்க்குப் ப்ரதிமைகளிலும் யோகிகளுக்கு அவருள்ளத்திலும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் வீற்றிருப்பன்’ என்பதுபோன்ற ஆன்மோர்வசனங்களைக்கொண்டு விக்ரஹாராதனம் அறிவீனர் தொழில் என்ற எண்ணமும் சிலர்க்கு உண்டாகத் தலைப்பட்டுவிட்டது. ஆனால், ‘யோகத்தில் வல்லவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் அவருள்ளத்தில் தோன்றுவன்; அவ்வல்லமை யற்றவர்களுக்குப் ப்ரதிமைகளில் ஆவிர்ப்பவித்து அருள்புரிவன்’ என்பதே அவ்வாக்கியத்தின் பொருளாகும். இதனால் நல்ல புத்திமால்களும் மிக எளிதாக ஈசுவரானுகூலத்தைப் பெறுதற்கு அவனை அர்ச்சாருபியாக ஆரதிக்கலாம் என்றே ஏற்படுமன்றிவேறில்லை. அங்ஙனமே அறிவாற் சிறந்த ஆன்மோர்களில் எத்துணையோ பலர் எம்பெருமானை எளிதாக வழிபட்டு முற்காலத்தில் நற்கதிபெற்றுள்ளனர். அஃது ஒரு புறமிருக்க.

இக்காலத்திய தேவாலயங்களின் சீர்கேடான நிலைமையை என்னென்று எடுத்துரைப்பது? மந்த்ரலோபம் க்ரியாலோபம் என்பனவெல்லாம் அங்கே மிகுதியும் ஏற்பட்டுவிட்டன. அம்மட்டுமே? அவற்றின் குறைகளை முழுவதும் இங்கே எழுதுவதென்றால் அது அவ்வளவாக எளிதான காரியமென்று சொல்ல இயலாது. அவையாவும் அவரவர் உள்ளத்துணர்வாலேயே காணுதற்குரியன எனக்கூறி விடுத்தலே இங்கு அமைவுடையதாகும்.

ஆலயங்களிற் செய்பற்பாலனவாகிய ப்ரதிஷ்டை, திருவாராதனம், உத்ஸவங்கள் முதலிய க்ரியைகளெல்லாம் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் வைகானஸம் என்னும் ஆகமங்களிலே உணரக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் அவ்வாகமங்களைப் போற்றி ஆதரிக்கவேண்டிவது நமது முக்கியமான கடமை. ஆகமங்களிற் சொல்லிய க்ரியைகளை மந்திரத்தோடும் பாவனையோடும் விதிப்படிசெய்யும் பயிற்சியுடையவர்களே கோயில்களிற் கைங்கர்யம் நடத்துதற்கு யோக்யதையுள்ளவராவர். ஆகையால் அவற்றின் பயிற்சி மிகக்குன்றிவரும் இக்காலத்தில் அர்ச்சகபரிசாரகர்கள் அவைகளை நன்றாக அப்யசிக்குமா? ஏற்ற சௌகரியம் செய்வதும் இன்றியமையாததே. ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் தர்மகர்த்தராயுள்ளவர்கள் இதன் குறையை உணர்ந்து அங்கங்கே தக்கபொருளைச் செலவுசெய்து ஆகமபாடசாலைகளை, அமைத்து, அதில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களையே அர்ச்சகர்களாக நியமனம் செய்பவேண்டும். ஆகமவித்யை நன்குபாவினாலொழிப ஆலயங்களாற் பயனடைதல் ஆகாதகாரியமாகும்.

மிக்கபொருளாசையற்றவரும், தேவதீரவியத்தில் அச்சமுள்ளவரும், வேதாசுமங்களில் விசுவாசமுடையவரும், தெய்வபக்திமிக்கவரும், பற்பல நூல்களின் உண்மையுணர்ந்தோரும், நற்குலத்தே பிறந்தவரும் ஆகிய சத்புருஷர்களை தர்மகர்த்தர்களாகும். தகுதியுடையோராவர். இத்தன்மைகளில்லாதவர் ஆலயசேவை செய்ய முன்வருவார்களாயின், அவர்கள் குறிக்கப்போய்ச் சேதபூசிக்கொள்ளுவோர்போலப் பாவத்தையே சம்பாதித்துக் கொள்வார்கள். இத்தகைய பாபிகளைக்குறித்தே ‘பகவத்ஸந்திதிகளின் பக்கத்திலிருப்பவர் பரமபதத்திற்குத்தூரத்திலிருப்பர்’ என்பதுபோன்ற சருத்துடைய ஓர் அழகிய பழமொழியும் ஆங்கிலமொழியில் வழங்குவதுண்டு. ஆகையால் தேவாலய கைங்கர்யங்களை யாவரும் மிகுந்த பயபக்தியோடு கண்ணுங்கருத்துமாய் நிறைவேற்றவேண்டும்.

தேவாலயக்ரியைகள் காலந்தோறும் சிரத்தையுடன் செய்யப்படுவனவாயின் காலந்தோறும் தவறாமல் நாட்டில் நல்ல மழை பெய்து எங்கும் செழிக்கச்செய்யும். உலகத்து உயிர்கள் பசிப்பிணியீங்கி இன்பமுற்று வாழும். ஆரோக்யமுண்டாகும். அரச

னது செங்கோன் முறைமையும் செவ்விதின் நடைபெறும். கல்வி யறிவொழுக்கமும் சமயபக்தியும் நாடெங்கும் தழைத்தோங்கும். அந்த க்ரியைகள் சிரத்தையுடன் உரியகாலத்திற் செய்யப்பெறுவா யின், உலகத்தில் மழையின்மையும் கொடும் பஞ்சமும் நோய்முதலிய பீடைகளும் அதிகரிக்கும். கொலை களவு முதலிய தீத்தொழில் புரிவதற்கு யாவரும் முற்படுவார்கள்.

பூர்வ ஜன்மத்தில் நாம்செய்த ஈசுவராராதனத்தின் பல னாலேயே இப்பொழுது நாம் சுகமனுபவிக்கின்றோம். இப்பொழுது ஆலய வழிபாட்டை மறப்போமானால் பின்னர் எப்பிறவி வாங்குமோ? அறிபோம். முற்காலத்திற் பல தேவாலயங்களைப் ப்ரதிஷ்டைசெய்த புண்ணிய சீலர்களுடைய பெயர்கள் பற்பல தேவாலயங்களிலும், மலைகளிலும் இன்றுவரை நின்று விளங்கு வதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கிறோம். அவ்வுபகாரிகளான பெரியோருடைய புலாலுடம்பு அழிந்து நெடுங்காலமாயினும் புக முடம்பு இன்னும் அழியாது நிலைபெறுகின்றது. அநேகர் மானிட ராம்ப் பிறந்தும் அப்பிறப்பின் மேலான பயனைப்பெறாது மாண்டு போகின்றனர். அவர் பெயரை அறிந்தவர் யாவர்? ஆகையால் நமக்கு ஈசுவரானுலரிக்கப்பட்டுள்ள சரீரமும் தனமும் முதலான செளகரியங்களிருக்கும்பொழுதே நமது உடல் பொருள் ஆவி முழு வதையும் அவனை வழிபடுதற்பொருட்டு உரிமையாக்கல்வேண்டும். இதனும் நாம் அகந்தையுடன் தேடியபொருள் மறுமையிற் பிர வேசிக்குமோ? ஆலயம் வாழ்ந்தால் ஆருயிர்வாழுமென்பதை ஒவ் வொருவரும் உண்மையாக உணரவேண்டும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயாசாரம் நாடெங்கும் பரவுவதற்கு தேவா லயங்களை நிலைக்களமாடிள்ளன. ஆகையால் அவ்விடத்திற் சீர் கேடான நிலைமைகளைச் சிறிதளவேனும் பொறுத்திருப்பது சமூக வாழ்விற்கே மிக அநர்த்தகரமாய் முடியும். நமது சமயாசாரங்களை யும், சம்பிரதாய உண்மைகளையும் ஜனங்களுக்குத் தெளிவாய்ப் போதிக்கக்கூடிய ஆசாரியர்களை ஒவ்வோராலாயத்திலும் நிய மித்து அவர்களைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாய வளர்ச்சிக்கான வழிகளைத் தேடவேண்டும்.

ஆகையால் இப்பொழுது நம் மதாசாரங்களும் தேவாலயங் களும் கேடடைந்திருக்கும் நிலைமையை நன்கறிந்து, அவாவர் கொள்கைக்கும் யோக்யதைக்கும் தக்கவாறு அவ்விரு தர்மங்களை யும் பரிபாலித்தற்கு நம்மவர் முற்படுவார்களாக. அவற்றைக் கவனி யாது க்ஷீணகதியில் விட்டுவிடுவோமாயின் நமது சமூகத்தினரைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேறென்றும் வழியில்லை என்பது நிச்சயம். ஆகவே, மதாசாரங்களைச் சரிவர அனுஷ்டிப்பதும் பிறரை அனுஷ டிக்கச் செய்வதும், ஆலய ஜீர்ணோத்தாரண கைங்கர்யம் செய்வ தும், அவ்வாலயங்களில் நித்யநைமித்யகங்களை ஒழுங்காக நடத்து விப்பதும் நம்மவர்க்குரிய முக்கிய கடமைகளாமென்பது தெளி வாயிற்று.

தேவாலயங்களில் திருவாராதனைபோல க்ருஹங்களிற் செய்யும் ஆராதனையில் தமக்கும் பிறர்க்கும் நற்பயன் அவ்வளவாகக் கை கூடுவதில்லையென்று சொல்லலாம். ஏனெனில் ஆலயங்களில் எத்துணையோ பலர் ஏகமலத்தில் எம்பெருமானை வழிபட்டுப் பய னடைந்துய்தல்கூடும். க்ருஹத்தில் வழிபடுவதோ ஒருவர்க்கே ஒருபயனைத்தருவதாகும். இதுபற்றியே ஆகமங்களிலும், க்ருஹ பூஜை ஆத்மார்த்தம்; ஆலயபூஜை பரார்த்தம் எனச் சொல்லப்பட் டது. ஆகையால் பலர்க்கும் சிறந்த பயனைத்தருவதாய ஆலயவழி பாடு அனைவர்க்கும் உத்தேச்யமே என்க. “ஆலயந்தொழுவது சாலவு நன்று” என்பது ஆன்றோர் வாக்கன்றோ?

கேவலம் அன்னதானம் முதலிய பலதர்மங்களும் தற்கால ஜனங்களுக்கு இம்மையில் ஒரு திருப்தியைக் கொடுக்குமாயினும், அவை தானம்பெற்றவருக்கு மறுமையில் ஏதும் சிறந்த பலனைத் தருவதில்லை. ஆனால் ஆலயகைங்கர்யமாகிய தர்மமோ ஈவோருக் கும் பெறுவோருக்கும் இம்மை மறுமைபாகிய இரண்டிலும் நன்மை விளைக்கும். ஆலயத்தைப் ப்ரதிஷ்டித்து அங்கு பகவானுக்கு ஆரா தனம் செய்த ப்ரஸாதத்தை மற்றவர்க்களித்தலால் பகவதாராதன மும் அன்னதானமும் ஆகிய இரண்டு தர்மங்கள் கைகூடுகின்றன. பகவந்நிவேதனத்தை உட்கொள்ளுதலால் உண்பவர்களுக்கும் சிறிது அகத்தமைந்த பாவம் விலகப் புண்ணியம் சித்திக்கும். இது கேவல அன்னதானத்தால் அமையாத பலனாகும்.

ஆகவே இதுவரை சொல்லிய விஷயங்களால், ஒவ்வொருவரும் தேவாஸ்ய கைங்கர்யங்களில் இயன்றவரையிலும் ஈடுபாடுடையதாகி, ஸ்ரீ பஃபதிபாகிப ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிபூர்ண க்ருபாகடாக்ஷத் திற்குப் பாத்ரபூகமாக வேண்டுமென்று ப்மார்த்திக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சரித்திரம்.

[106-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

சந்நியாசம் பெற்றது.

ஒருநாள் லிவர் திருக்கச்சிநம்பியைத் தம் கிருஹத்தில் அமுது செய்யும்படி வேண்டி, அவருமிசைய, இவரவரையழைக்கச் சென்ற சமயம் நம்பி வேறுவழிபாக வந்து சடக்கென அமுதுசெய்து திரும்பினார். நம்பி தாழ்த்த குலமென்று இவருடைய தேவிகள் அவர் சாப்பிட்டவிடத்தைச் சுத்தம்செய்து நீராடி நின்றார். இவர் திரும்பி வந்து தேவிகள் நீராடியதற்காகக் கோபங்கொண்டார். குற்றமற்ற அடியார்கள் இழிகுலத்தவர்களேனும் தொழுது வழிபடத் தக்கவர் என்பது கருத்து.

ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பசியால் மெலிப, இவர் தேவிகளை யழைத்து அவருக்கு அன்னமிடும்படி உத்தரவிட்டார். தேவிகள் சிறிதுமில்லை யென்றார்கள். இவர் உள்ளேசென்று பார்க்க, பழைய அன்னம் வேண்டியமட்டு மிருக்கக்கண்டு தேவிகள்மீது சீற்றங்கொண்டார் இடும்பையாலடர்ப்புண் டிடுமினோதுற்றென்றிரந்தவர்க் கில்லையே என்று நெடுஞ்சொலால் மறுப்பது வைஷ்ணவ லக்ஷண மன்றென்று கருத்து.

மற்றொருசமயம் இவருடைய திருமானிகையில் பெரியநம்பி குடுப்பசுஹிதம் எழுந்தருளியிருந்து இவருக்குக் காலக்ஷபம் சாதித்துவந்தார். அப்பொழுது ஒருநாள் கிணற்றின்கரையில், இவருடைய தேவியார் பெரியநம்பியின் தேவிகளுடன் ஒரு அல்பவிஷய

மர்கப் பூசவிடுவாராயினர். அதை அறிந்த நம்பி தம் தேவியைக் கோபித்து, உடையவருக்கு அறிவிபாமலே தேவிகளோடு அவ்விடம் நீங்கி எழுந்தருளியிட்டார். அதனால் இளையாழ்வார் மிக விசனமுற்றுப் பலரிடமும் அதன் காரணத்தை விசாரித்து உண்மையை அறிந்துகொண்டார். உடனே அவருக்குத் தேவிகளிடம் அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. முன்பு திருக்கச்சிநம்பி விஷயமாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விஷயமாகவும் பாகவதாபசாரப்பட்ட நீ இப்பொழுதும் பெரியதோர் குற்றத்திற் காளாயினாய் என்று வெறுத்து அவரைப் பிறந்தகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்.

அதன்பிறகு இவர் பேரருளாளருடைய சந்நிதியிற் சென்று, அவரை ஆசார்யராகப்பற்றித் தமக்கு தீர்தண்ட காஷாயாதிகள் அளித்தருளுமாறு விண்ணப்பித்து நின்றார். அவரும் அங்ஙனமே அர்ச்சகமுகமாக அவற்றை உடையவருக்கருளி, இராமானுஜமுநி என்று திருநாமம் சாத்தி இவர் ஆயுள்வரை சந்யாசியாயிருக்குமாறு அனுமதித்தருளினார்.

முதல்முதலாக சிஷ்யர்களைப் பெற்றது.

இவர் சந்யாசம்பெற்று அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்து விளங்கும் நாளில், முதலியாண்டானும் கூரத்தாழ்வானும் இவரையடைந்து இவர் சிஷ்யரானார்கள். இவர் கையிலேந்திய முக்கோலுக்குச் சமானம் முதலியாண்டான்; மாட்பிலணிந்த முன்னூலுக்குச் சமானம் கூரத்தாழ்வான்.

யாதவருடைய தாயார் பேரருளாளரை சேவித்து வந்ததாலும் நம்பியோடும் இவரோடும் பேசிவந்ததாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தில் மனம் ஊன்றித் தம் புதல்வரான யாதவரை யழைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தைத் தழுவும்படி வேண்டினார். ஒருபுறம் உண்மை பிரகாசிக்க இன்மை தன்மனதைவிடாது வாட்டியதாலும், உடையவர் பேருமையை முற்றுமுணர்ந்ததாலும், தாயாருக்காவினாலும் யாதவர் இசைந்து பேருமாள் நியமனத்தின்படி பூமியை வலம்வருவதற்குச் சமமாக உடையவரை வலம்வந்து நின்றார். இவரும் அவரது இசைவுக்கு உகந்து, சாத்திரப்படி குற்றம் பொறுத்து வைதிக சடங்குகளை முறைப்படி முடித்து அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவ

சாக்கி சந்தாசம் கொடுத்து கோவிர்தஜீபமென்று பெயர் கொடுத்தருளினார். அவரு மிவரின்ஷயத்தில் 'யதிதர்ம சமுச்சயம்' என்கிற ஒரு விசேஷ நூலியற்றி, இவரிடம் போர்ப்பூண்டு, காலத்தில் பெருமாள் திருவடியடைந்தார்.

ஸ்ரீரங்கம் சென்றது.

இவர் தம் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவுநூல் கற்பித்து வந்தார். ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்கள் இவர் ஸ்ரீரங்கத்தில் வசிப்பதை மிகவும் விரும்பினார்கள். இவரை யழைத்துவர, பெரியநம்பி திருவரங்கப் பெருமானாரையரைக் காஞ்சிக்குனுப்பினார். இசைபாடுவதில் ஒப்புயர்வற்ற அரையர் காஞ்சியை யடைந்து திருக்கச்சி நம்பியையும் உடையவரையும் அவ்விடத்திற்கண்டு, பிறகு அவர் வரதனிடம் சென்று தேவகானத்தி லின்னிசை யெழுப்பிப்பாட, வேண்டினார் வேண்டினவெல்லாம் அளிக்கும் வள்ளல் வரதராஜன் மனம்பூரித்து இவருக்கு விருப்பமுள்ளதைக் கொடுத்தருளவாக்களித்தார். இவர்களிப்புடன் உடையவரைத் தமக்குக் கொடுத்தருளுமாறு வேண்டினார். தம் உயிர்விலைபோன்ற அவரை அளிப்பதற்கு மனம் இசையாமல், வரதராஜன் வாக்களித்துவிட்டபடியால் வருத்தமுடன் அளித்தார். அரையர் இவரை யழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் புறப்பட்டு வடகாவேர்பின் வடகரையை யடைந்து, அங்கு இருவரும் காலை அனுஷ்டானங்களை முடித்து நின்றார்கள். அப்பொழுது பெரியநம்பியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், சிஷ்யர்களும் மிவரை எதிர்கொண்டழைத்துச் செல்வாராயினர்.

மண்ணும் விண்ணும் பெற்றது.

இவர் அழகியமணவாளனாயும் பெரிய பெருமானாயும் மணத்தூணைப் பற்றிவின்று கண்குளிர அகம்குளிர ஆனந்த பரவசராய் அனுபவித்தார். இவருக்குப் பெரியபெருமாள் மண்ணுட்டையும் விண்ணுட்டையும் கொடுத்து எல்லாவற்றிற்கும் உடையவர் என்று பெயர் கொடுத்தார். இவர் ஸ்ரீரங்கத்தில் அநேக சீர்திருத்தங்களை இனிதியற்றி வருடம் முழுதையும் விழாக்களை விமரிசையாய் நடத்திச் சென்றார்.

கோவிர்தன் திருந்தியது.

பின்பு இவர் காளஹஸ்தியில் சைவராயிருந்த கோவிர்தனை ஸ்ரீவைஷ்ணவராக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டார். திருமலையில் பெரியதிருமலைநம்பியும் அவ்வாறே எண்ணிக் காளஹஸ்திக்கு இருமுறை

சென்று பயன்பெறாது மூன்றும்முறை சென்று ஒரு தோப்பில் எழுந்தருளி, "திண்ணன் வீடு" என்னும் திருவாய்மொழிக்கு அர்த்த மருளிக்கொண்டிருந்தார். கோவிர்தன் சைவ சின்னங்களை யணிந்து ஒரு பெரிய பூக்குடையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு அத்தோப்பில் வந்து ஒரு பாதிரி மரத்தில் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்தார். நம்பி அர்த்த மருளும்போது "தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே" என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லவும் கோவிர்தன் பூப்பறிப்பதை விட்டு, 'தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டு குடையை எறிந்து சைவக்குறிகளைக் களைந்து நம்பி திருவடிகளில் ஆசிரயித்தார். நம்பியடிமவருக்கு ஐந்தங்கங்களையும் கொடுத்துத் தம் சிஷ்யராக்கினார். கோவிர்தன், சீதை இலங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டதுபோல் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு, முக்தர் மோக்ஷத்திற்குப் போவதுபோல், நம்பி வழிநடத்த, கலியுக வைகுண்டமான திருமலைக்குச் சென்று, கோவிர்தப்பெருமாள் என்று பெயர்பெற்ற நம்பிக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தம்பியும் நம்பி சிஷ்யராகி, சிறிய கோவிர்தப்பெருமாள் என்ற பெயருடன் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

ஐந்து ஆசார்யர்களிடம் ஐந்து அர்த்தங்களைக் கேட்டது.

உடையவர் பெரிய நம்பியிடம் நலந்தரும் சொல்லான திருமந்திரம் கேட்டார். திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் வேதசாரமாய் வல்விளைகளை வேரறுக்கும் மந்தராத்நமான த்வயமும் சரமஸ்லோகமும் கேட்டார். அங்ஙனம் கேட்பதில் இவர் அவரை மிகவும் வருந்தி நெடுநாள் வழிபட்டு, கடைசியாக ஆண்டாளையும் ஆழ்வாளையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரிடம் சென்று, வேறு ஒருவருமறியாத படி த்வயத்தின் பொருளைத் தாம் உபதேசிக்கப்பெற்றார். ஆயினும் அவ்வளவு அருமையாக வருந்திப்பெற்ற அர்த்தத்தை இவர் எல்லாருமறிந்து நலம்பெறத் திருவுள்ளங்கொண்டு அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையில் த்வயத்தை வெளியிட்டார். ஆசார்யன் கட்டளை மீறியதற்குத் தமக்கு நாகம்கிடைத்தாலும் புலர் மோக்ஷமடைந்தால் போதுமெனத் தம் மாசார்யரிடம் இவர் தெரிவித்தார். நம்பி இவருடைய பெருங்கருணைக்கு மெச்சி இவருக்கு அன்புடன் எம்பெருமானார் என்று பெயர்கொடுத்தார். அதன்பிறகு பரமவைதிக சித்தாந்தம் என்று போற்றப்படுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்திற்கும் எம்பெருமானார்தரிசனமென்று பெயர்வாய்ப்பதாயிற்று. அன்றியும்

அவர் இவருடைய ஞானபக்தி வைராக்யங்களைக் கண்டு இவருக்கு தனிமையாக சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

உடையவர் திருமாலையாண்டானிடம் திருவாய்மொழியிற் பொருளைக் கேட்டார். ஒரு நாள் ஆண்டான், “அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து அறியாமாயத் தடியேனை வைத்தாய்” என்னும் பாட்டிற் சிறுவயதில் நல்லறிவைக் கொடுத்தும் விவோதியான சரீரத்தோடு வைத்தாய் என்று ஆழ்வார் இழுவோடே சொல்லுகிறார் என்று அர்த்தம் சொல்ல, இவர் “அறியாமாயத்தடியேனை அறிபாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து வைத்தாய்” என்று உபகாரசம்மிருதியாக்கிச் சரீரத்துடனிருக்கிற எனக்குச் சிறுவயதிலேயே நல்லறிவைக்கொடுத்தாயென்று ஆழ்வார் பிரதியோடருளுகிறார் என்றார். ஆண்டான் இது அதிகப்ரசங்கமான வர்த்தமென்று காலகேசுபத்தை அம்மட்டோடு சிறுத்தினார். இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டு ஆண்டான் நோக்கி, “ஆண்டான்! கிருஷ்ணன் சாந்திபனியிடம் கேட்டதுபோல் இவர் உம்மிடம் கேட்கிறார்; ஆளவந்தார் நினைவும் இவர் நினைவும் ஒன்று” என்றார். ஆண்டான் இதைக்கேட்டுத்திடுக்கிட்டு முன்போலக் காலகேசுபம் நடத்தினார். மற்றொரு இடத்தில் இவர் ஆளவந்தாசப்படியருள மாட்டாரென்று மறுத்தார். அமுதனார், “யமுனைத்துறாவனிணையடியாம் கதிபெற்றுடைய விராமானுஜன்” என்கையால் இவர் ஆளவந்தாருடைய நேர் சிஷ்யராய் இருவரெண்ணமும் ஒன்று யிருந்ததென்பது அறியத்தக்கது. நிற்க, இதிறாஸங்களில் முதன்மையான ஸ்ரீராமாயணத்தை இவர் பெரிய திருமலை நம்பியிடமாகக் கேட்டறிந்தார். திருவரங்கப்பெருமானையரிடம் ஆசார்யனே பரதேவதை யென்னும் பஞ்சமோபாயத்தை அறிந்துகொண்டார்.

(தொடரும்.)

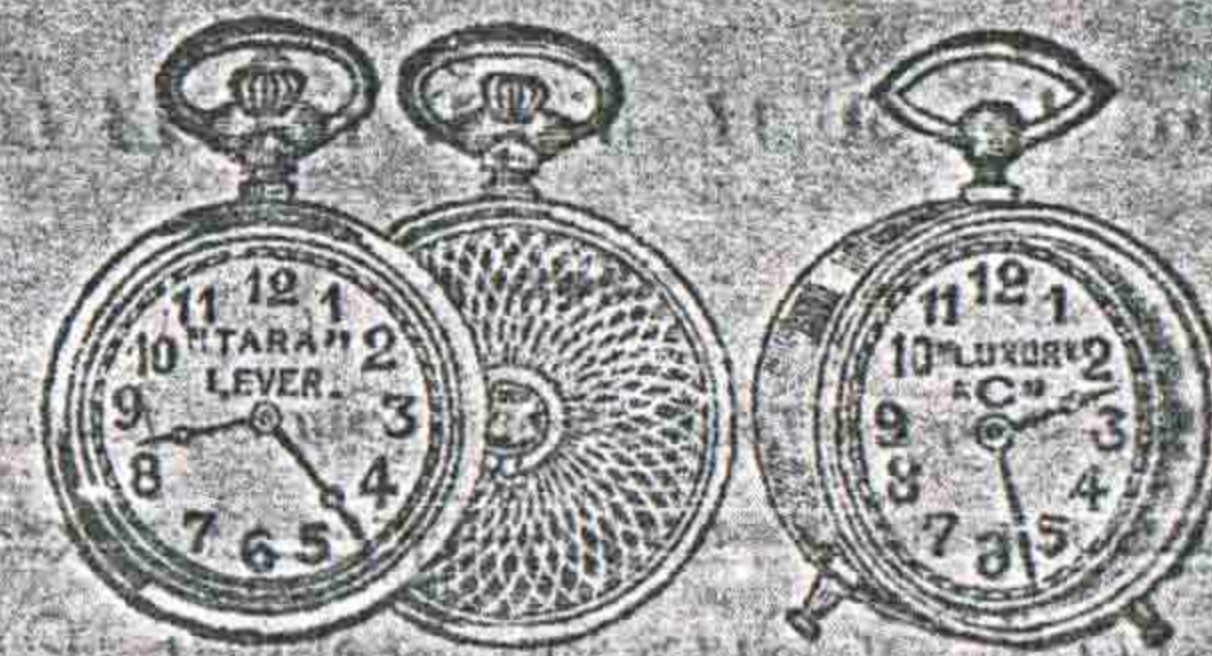
கா. ரா. இராமா நுஜன்,

உறையூர்.

இனாம்!

இனாம்!!

‘C’ ரிஜிஸ்டர் டைம்ப்ஸ் இனாம்.

உயர்ந்த 18 காறட் ரோல்ட் கோல்ட் டயரா லீவர் பாக்கட் வாச் ஐந்து வருஷம் உத்திரவாதம். டைலில் அச்சிட்டு ஐந்து ரூபாய் விலையுள்ளதும், பின்புறம் சித்திரவேலை செய்யப்பட்டதுமான ஒரு கடிகாரத்திற்கு ஆர்டர் செய்கிறவர்களுக்கு எங்களின் ‘C’ ரிஜிஸ்டர் செய்த டைம்ப்ஸ் இனமாகக் கொடுக்கப்படும். சில நாளைக்குமாதிரம் ஒரு கடியாரத்திற்கு ஆர்டர் செய்தால் ஒரு டைம்ப்ஸ் இனமாகக் கொடுக்கப்படும். முந்தும் நண்பர்கட்டு,

கடியாரம் விலை ரூ. 5 தான்.

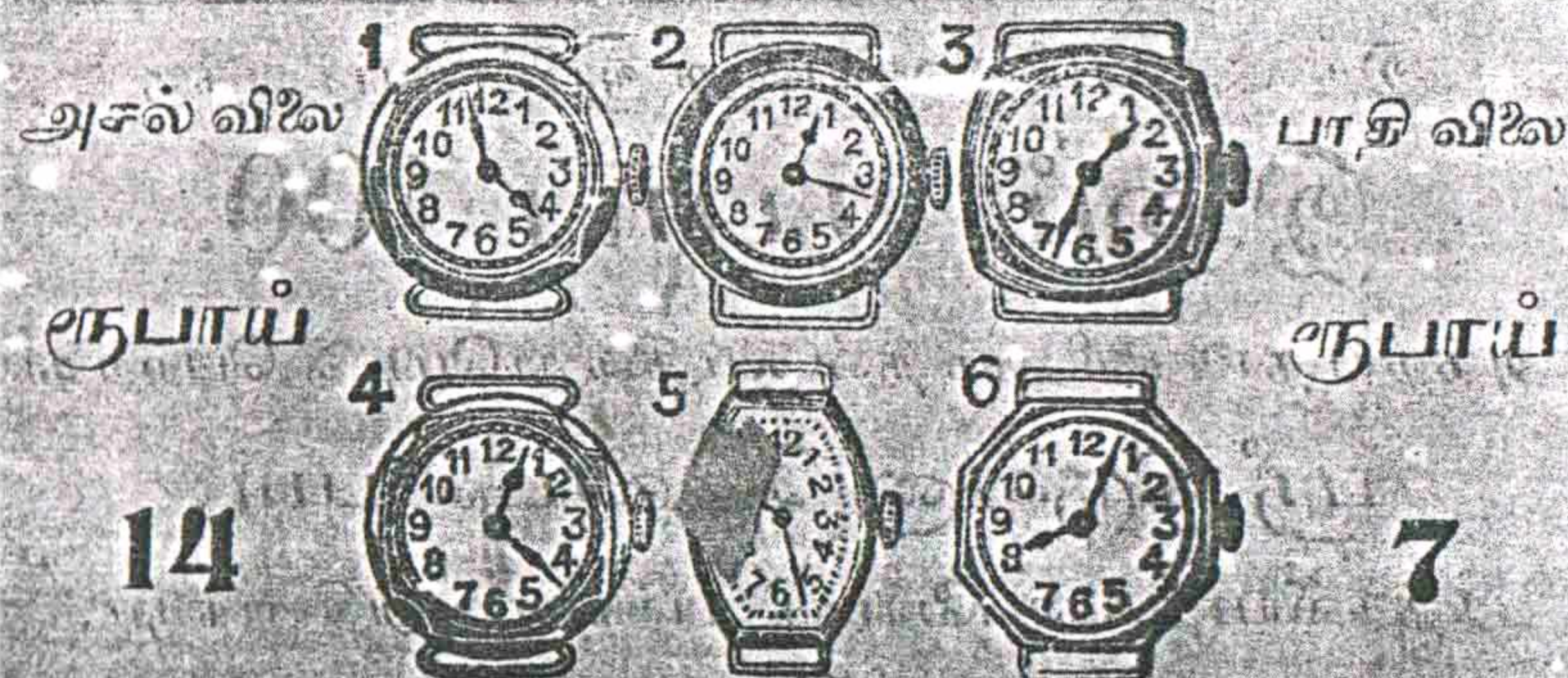
காப்டன் வாச் கம்பெனி.

தபால் பெட்டி நெ. 265, மதராஸ்.

பாதி விலை!

பாதி விலை!!

ஒரு மாதம்வரையிலும்.

22 காறட் ரோல்ட் கோல்ட் கைகெடியாரம் 10 வருஷம் உத்திரவாதம். பார்வைக்கு அழகாயும், இக்கடியாரங்களில் எழ்மாதிரி லேஷ்ப் ஆனபோதிலும் அனுப்பிவைக்கப்படும். பாதி விலை ரூ. 7. ஒவ்வொரு கெடியாரமும் ஒரு பட்டு பட்டையுடன் அனுப்பப்படும்.

ஸ்வான் ஹவுஸ்,

தபால் பெட்டி 508, பி. டி. மதராஸ்.

கூடல் மரன் மியம்.

இது, வைபவக்ருதமாலா என்ற இரண்டு கடவுள் மாந்தியுடையனும், சங்கம் விளங்கப்பெற்றதும், திருப்பல்லாண்டு விளைந்த நிலமுமாகிய மதுரைபம்பதியின் பெருமை எல்லாம் செவ்வையாய் எடுத்துரைக்கும் ஓர் அரிய நூலாம். இது, பருஹ்மாண்ட புராணத்தை முதல் நூலாகக்கொண்டு விளங்கிய பழமையான தமிழ்க் காவ்யத்தினாலும் வசனரூபமாக எழுதப்பெற்றது; படிப்பவர்களுக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பது, இதில் அரிய பலவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் யாவரும் போற்றத்தக்கதே. விரும்புகின்றவர்கள் நமது ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

இதன் விலை அணா 0-6-0.

இங்ஙனம்,

மாணேஜர்.

239, ஹரிஸமயதிவாகரம் பிரஸ், மதுரை.

இதில் குணமில்லையென்று சூழிப்பவர்களுக்கு

இனம் ரூபாய் 100.

அந்நிய நாடுகளிலும் நன்கு மதித்து மெடல் பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண டேண்டல் பாம்.

தந்தவியாதிக்களைப்போக்கி பற்களை உறுதியாக்கும்,

பற்பொடி.

எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

பாட்டில் விலை அணா 4.

விபரங்களுக்கு தக்ககயினைக் கொடுக்கப்படும்.

எழுத்துகள் தேவை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண & கோ., மன்னார்குடி.

விளம்பர விகிதம்.

எல்லா ஆட்டர்களும் மணியாட்டர்முலம் அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெளிவாய் எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாதம் 1500 காப்பீதன்வரை பல ஊர்களுக்கும் போகின்றதினால், விளம்பர சமாசாரம் கொடுக்கிறவர்கள் அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி தங்களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆர்டர் கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம் ரூ	3-0-0	8-0-0	16-0-0	32
அரை பக்கம் ரூ	1-8-0	4-0-0	8-0-0	16
கால் பக்கம் ரூ	0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

இங்ஙனம்,

மாணேஜர்.

239, ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.

WHAT IS YOUR DUTY TO YOUR COUNTRY?

*To support Home Industries and
give proper encouragement.*

The Madras Pencil Factory,

P. Box 86. MADRAS

AMRUTANJAN.

அமிர்தா

ஞானம்.

எல்லா நோய்களுக்கும்.

வித்தொருதும்.

விடில் அனாபதம்.

விடில் 0-10-0.

இருபத்தி ஐந்து வருஷமாக வந்தக்கணக்காக விற்றுவருகிறது.

அபூர்வ மூலிகைகளினால் தயார்செய்யப்பட்டு அழகாய்

பாம்பு செய்து உபயோகத்துக்குத் தயாராய்.

எல்லா நோய்களுக்கும்

ஒரு கைகண்ட அலகதும் அமிர்தா நானே. நிலைவி
முதலாவது சிவிலிப்பு முதலிய எல்லா நோய்களையும் மிகவும்
பொருத்தில் தீர்க்கும்.

உடனே முந்துங்கள்.

மோஹினி கைதலம். பாட்டில் 1-க்கு 0-12-0

படைமருந்து. பாட்டில் 1-க்கு 0-8-0

பல்பொடி. பாட்டில் 1-க்கு 0-2-0

அமிர்தா ஞானம் டிப்போ,

7, அம்புச்செட்டி வீதி, சென்னை.

Maran's Dog, Toronto, Canada